

קפח עד לאחר חזות מבי ינעו ללוי ערב . כ"כ המרדכי . סוף משכת העניות וכחז ע"ו ור' אבי העזרי' כ' דעוב להמתין עד זמן המנחה ולמעלה הקדים מפלגתם בלגוזים כ' הכשרים ענין ע"ט . והנה בני' כימן תקי"ט כתב שה לדניו מכין לרבי סעודה עד אחר חזות מטר"ש סוף הענייה . וכחז מהמרדכי בתחילה מ"ק דעוב להמתין ממנחה ולמעלה וז' דמשמע מדבריו להמתין עד מנחה קטנה קאמר ע"ט . ומד' רבינו לא משמע כן דהא ל' בשם אבי העזרי' עד לאחר חזות מבי ינעו ללוי ערב כמ"ט המרדכי סוף העניות וזה דומה לל' משמע על זמן מנחה קטנה דק על זמן מ"ג . ומשמע דמן המנחה ולמעלה שפירש המרדכי מאבי העזרי' נקט על מ"ג קאי . ובפרמ"ג כו' קרי"א כיוס"כ כתב דל"ע אי מ"ג או מ"ק קאמר ע"ט . ולמלא דמרתה בזה מ"ג ויוע"כ ולמש"ת גם כיוס"כ מ"ג קאמר :

הקפי בהא דחלב כבשר ביש' ס' שזוח אינו מיו [טו] ע"ך ריש ס' ל"ח] נעשים הנעילה בלוי או הקליפה במליחה לקפילא ונדע אש יש בה טעם או לא ויזכרע בלחמא כדדעות ובהו הקפי ללאר' בהמתחלקת או לרי' ס' במליחה כו' כקליפה אף בלגוזי שמן עי' כו"ד ס' ק"ה סעי' טו' . ודכרע זה ע"י טעמות קפילא . אך י"ל דהש"ן ס' ל"ח סק"ד כ' דבבבאר קפילא דיש טעם איסור אכסור אף ביותר מס' ובבבאר דליכא טעם מותר אף בפחות מס' ולא חזרו לשער בם' רק בלא אפשר למיקם אמילתא ע"ט . הרי דלון הפיע מכרע על הכלל ותלגין זה בלחיה סינע שלא נודע לנו . וה"ל י"ל בנד"ד דלף אי לא יטעום איסור בפחות מס' וחסמדי חסינה וז' מ"מ נאסור במליחה בתחיות אחרות בפחות מס' וכן ובלא נעשים להסבורים הכי וכן להקפ' להסבורים דלון לרי' ס' . וכן בהמתחלקת כשם ס' אי לרי' גם קליפה אין להכריע מטעמת חסינה וז' על ביעור הסבלה . ולרי' לתק זה ממ"ט הש"ן ביו"ד ס' ר"ז ס"ק מ"ז בהא דלעריס דחיות ל"מ טעיה יב"ח . דמסמס"ל משמע דבבבאר פלונתא בין הפוסקים אי חזינ דחיה יב"ח כשנים . ובקשו' עמודי אור ס' מ"ט כתב דלא משמע הכי מהמס"ל ע"ט . ועי' בפלתו ס' ס"ט סמ"ט ובנוב"ק ח"ד ס' כ"ח דוק :

קפח פירש רבינו אבי העזרי' שלא לשחוט ולהכין פעורת מוצאי מ"ב (קפח) עד לאחר חזות מבי ינעו צללי ערב . ובין השפשות של מ"ב אסור הלכך צריך להפסיק מבעוד יום וכן סובר ר"ב אלפס :

קפח רבינו משה בר' יקותיאל היה אוסר לברך על המאור בט"ב שהל להיות במוצאי שבת (קפט) אע"פ שאמרו חכמים צריך לפרון על הכוס בשעת הדחק שאני :

דיני מאבלות

קצ שנים שהיו אוכלין על שולחן אחד זה בשך וזה בנינה טוב ליהור' שלא ישתו שניהם בכוס אחד וכך זויו נוהגין רבינו קלונימוס חזקן ורבינו יהודה ז"ל (קצ) וצריך שיהיה כפה לפני כל אחד ואחד להכירא בעלמא :

קצא בשך וחלב שנמלחו יחד אי איכא כבשר ששים כנגד החלב שרי (קצא) ואי לא אסור ולא סני ביטול את מקיפו ואם אותה החתיכה שאין בה שמים לבשל החלב נמלחה עם החתיכות אסור רי"א ז"ל כל החתיכות :

קצב בשך ששהה שרשה ימים מעת לעת ולא נמלח שוב אינו פולט דמו ע"י מליחה לפי שפסק לחלוותו אבל פולט ע"י בישוך הלכך אסור לבשלו אבל לצלותו מותר דם האיברים שלא פירש מותר ואפילו לבשלו אחר צלייה אסור (קצב) דצלייה כמליחה . וה"ח אם שרה הבשר במים תוך ג' ימים . דינו כנמלה :

קצג בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

כשמואלחין כש"ס ס' כ"ח חוק :

קצד בשר ששהה שרשה ימים מעת לעת ולא נמלח שוב אינו פולט דמו ע"י מליחה לפי שפסק לחלוותו אבל פולט ע"י בישוך הלכך אסור לבשלו אבל לצלותו מותר דם האיברים שלא פירש מותר ואפילו לבשלו אחר צלייה אסור (קצב) דצלייה כמליחה . וה"ח אם שרה הבשר במים תוך ג' ימים . דינו כנמלה :

קצה בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצו בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצז בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצח בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצט בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ ורי"ך שיהא מפס לפי כח"א"ל הסבירא בעלמא .

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצ בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצא בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצב בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

קצג בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב לפרש"י שפי' שהבשר (קצג) בעוד שפולט אינו בולע אי"ב אינו אסור אי"ב שהה בבלי כדי פליטת כל דמו שאו חוזר ובילע ושוב אינו פולט עוד מיהו כלי אוסר אע"פ שלא שהה שם כדי פליטה וכבר בא מרש"א ואסר אע"פ שלא ח' בו אלא מעט ציר וכן ח' נוהג ר"י כר"ת :

אך לעטם הוסיף פסוק כה המלה מחמת שהפליט כבשר ונ"ח כרוחה . לפי"ז י"ל דל"ן לו כה להפליט מהבשר כמו ליבלע בבשר . וזה טעם כש"מ סי' ע' דכנעל ל"ר קודם שיהיה שיעור מליחה דיתחזר וימלחו . דלא כגי במלח הרש"ן דכיון דנעל מהל"ר שפ"ל בו ויפסוק כה המלה לאחר

וכ' הפרי"ג שם במצננות ס"ק י"ח דמליחה שמים ודאי מעכב ל"מ לאחר שיעור מליחה דהש"ק כה המלה ובלעו מ"ר אלא אפי' תוך שיעור מליחה כיון שפ"לה ל"ר כה המלה ואין עוד כח להפליט בו ע"ש . וה"ו מהל"ר שאל חז"ר מליחה אחרת רק שיהיה ע"ג כה מנוקב כדי ל"לה שאו ויפלו בליטתו . משמע דלא חש לסמכה המלה וכוונת דעתי' לא מוס' לגמרי . וח"ק דהרמ"ח מיידי במלח ככלי מנוקב ופ"לה ל"ר כה ב"מ טעם שיש ל"ר מוק' לזכר כש"מ ה"ך סק"מ . דככלי ש"מ אין תקנה לשיטת הרמ"ח . והל"ר ק"י כשיטת דגס במלחו ככלי ש"מ טעם . מ"מ טעם . כב"ר דגס כש"ך שפ"לע מה שנעלע מה"ו מליחה קמ"ח ולא חיי"ט להמכה המלה לא מ"יו נ"פ"מ בין הסיבות ולמה לא נכסוף על הא"ז בזה לדין כשנמלח ככלי מנוקב ונפל ל"ר ב"ש מוק' לזכר שיכ"ס מני כשיקמו מהל"ר ויהיו ע"ג כלי מנוקב כדי ל"יה ועמ"ש לקמן בסי' ק"ט והתהל"ר ש"ש מוק' לכת"י הסכנות :

קצד כשמוחין הבשר על הרף צריך שיהא הרף מדרון וכשמוח בכלי מנוקב צריך לשום עצים בין שולי הכלי והבשר שלא יגע הבשר בציר כ"כ רבינו שמואל כהר"י סא"ר (קצד) וקיבל בשם רש"י זקינו דאפי' נמצא ציר בין חתיכה לחתיכה אפ"ה הבשר כותרת כיון שהכלי הוא מנוקב ויש חפסק בין הבשר לכלי :

קצה כתב רש"י בתשובה דבשר ששהה כל צרכו במלח דהיינו כשיעור צלייה ואח"כ הושה בכלי שאינו נקוב ושהה בכלי כל הילול ולמחר נמצא הכלי מלא סמימי המליחה (קצה) ותתיר רש"י זה הטעשה . אבל אם לא שהה כל צרכו במלח אסר ר"י שמואל כהר"י סא"ר :

קצו צריך להדיח הבשר יפה יפה קודם שיתגוה בקיריה אע"פ ששהה במלח כדי צלייה לפי שהמלה שעל הבשר הוא אסור לפי שהרם מעורב בו וס"מ אחרו הרם שבמלח גר"ב הוא במלח ומתייבש עמו (קצו) ואין בו כח ליבלע בציר אלא עוסד במקומו ולכך אינו אוסר הבשר :

קצו הא דאמר דשיעור מליחה כשיעור צלייה היינו שכל חתיכה צריכה לשהות במלח לפי גורלה ועיבייה ואין זה שיעור לכל האברים בשוח אלא (קצו) לפי מה שהיה היא ניצלות כך היא צריכה לשהות במלח ואין משערין במעט בשר אלא כל חתיכה לפי מה שהיא ועי' בס"י ר"י :

קצז הא דאמר דשיעור מליחה כשיעור צלייה היינו שכל חתיכה צריכה לשהות במלח לפי גורלה ועיבייה ואין זה שיעור לכל האברים בשוח אלא (קצז) לפי מה שהיה היא ניצלות כך היא צריכה לשהות במלח ואין משערין במעט בשר אלא כל חתיכה לפי מה שהיא ועי' בס"י ר"י :

קצז הא דאמר דשיעור מליחה כשיעור צלייה היינו שכל חתיכה צריכה לשהות במלח לפי גורלה ועיבייה ואין זה שיעור לכל האברים בשוח אלא (קצז) לפי מה שהיה היא ניצלות כך היא צריכה לשהות במלח ואין משערין במעט בשר אלא כל חתיכה לפי מה שהיא ועי' בס"י ר"י :

קצח הדרת הבשר שב' הר"א מסי' שיריח הבשר תחילה בכלי שאינו מנוקב ואח"כ תפוש הידו אתה באורי וישליך על"ז מים כדי להדיח תפחת מים התפוחים על הבשר שהן אסורות שהרי הפליט בתוך הרם בהדרתו . וב' פעמים צריך להדיח בעוד הבשר בידו כדי להדיח תפחת האיסור יפה יפה (קצח) ואם לא הדיח אחר הדרתו הראשונה ואכל ר"ה הוא . ואח"כ מולחו ושיעור שהיית בשר במלח פ"י רב יהודה נאמן כשיעור צלייתו ושעמא דאמר מלוח ה"ח ברתה דצ"ל וכו'

קצח הדרת הבשר שב' הר"א מסי' שיריח הבשר תחילה בכלי שאינו מנוקב ואח"כ תפוש הידו אתה באורי וישליך על"ז מים כדי להדיח תפחת מים התפוחים על הבשר שהן אסורות שהרי הפליט בתוך הרם בהדרתו . וב' פעמים צריך להדיח בעוד הבשר בידו כדי להדיח תפחת האיסור יפה יפה (קצח) ואם לא הדיח אחר הדרתו הראשונה ואכל ר"ה הוא . ואח"כ מולחו ושיעור שהיית בשר במלח פ"י רב יהודה נאמן כשיעור צלייתו ושעמא דאמר מלוח ה"ח ברתה דצ"ל וכו'

קצט אפי' כשיהיה הוא נלחט מ"מ כ"י ס"ט כ' דלא נראה לראב"י דל"כ נחת דכ"ך לשיעורים דשפמיס דהמזורה גדולה ונלחט במהרה ע"ש . והנה נשבת דל"ס ע"ב גבי תקיעות דע"ש דלחמ' וזהו כדי ל"ית דג קטן . ל"ך דנחת דכ"ך לשיעורים כשיעור המזורה [ותם פ"ך כה כשיעור דולחט כהש"ר ע"ש] . ל"ל דכיון דמטק לא כדי לסדוק פת לתנור . דכ"ס ל"ש שיעורים חלוקים מהם דע שיעור ל"ית דג קטן . וכה כ' החס"י בסוטה ד' ד' ע"א ד"ס דמרתק דכשיעור דל"ית ב"י

קצט אפי' כשיהיה הוא נלחט מ"מ כ"י ס"ט כ' דלא נראה לראב"י דל"כ נחת דכ"ך לשיעורים דשפמיס דהמזורה גדולה ונלחט במהרה ע"ש . והנה נשבת דל"ס ע"ב גבי תקיעות דע"ש דלחמ' וזהו כדי ל"ית דג קטן . ל"ך דנחת דכ"ך לשיעורים כשיעור המזורה [ותם פ"ך כה כשיעור דולחט כהש"ר ע"ש] . ל"ל דכיון דמטק לא כדי לסדוק פת לתנור . דכ"ס ל"ש שיעורים חלוקים מהם דע שיעור ל"ית דג קטן . וכה כ' החס"י בסוטה ד' ד' ע"א ד"ס דמרתק דכשיעור דל"ית ב"י

לא ש"ך למיבטי במזורה גדולה או קטנה משום דפי' כבר דהיינו כ"י שהיית הטעם ע"ש : ועי' בס"י ר"י . ל"ל בסי' ק"ל"ה והוא ח"ש מר"י נאמן כשיעור ל"יתו . ומש"ש ועי' בס"י ר"י ל"ל כס"ן ק"ל"ז :

לא ש"ך למיבטי במזורה גדולה או קטנה משום דפי' כבר דהיינו כ"י שהיית הטעם ע"ש : ועי' בס"י ר"י . ל"ל בסי' ק"ל"ה והוא ח"ש מר"י נאמן כשיעור ל"יתו . ומש"ש ועי' בס"י ר"י ל"ל כס"ן ק"ל"ז :

קצת ז"ל אידרא"ס סי' קמ"ז והמדיח ככלי ומהר ומוק' הבשר בכלי אחר במים ומדיחו ומתנו בקיריה כשהם כן אוכל' דם הוא שברי זוכל תערוכות פ"תה מ"ס האסורין ואפ"ע ימון לבטל מי טפ"תה האסור אסור לבטל ליסור לכתחילה ע"ש והב"י סי' ס"ע הביא מהאגור דבשר שלא הודח רק פעם א' כאלו לא הודחה כלל וכ' בס"י שאין כדאי לנאסר אחר הדחה א' שלא יסאר אלא לתחוה הדם והמנה ע"ש . והרי מוכרח"ס משמע דג"כ כוונת האגור לטעון ולק"ו דם משמע דגם בדיעבד אסור . וביש"ש פ' ג"ס סי' ל' כ' דמותר בדיעבד משום דיש כ' בחתיכה נגד הלכותיה דם ששאל אחר הדחה ע"ש . והל"ל לסכ"ס האסורין דכיון דמ"ס שנתנה לקידרה לא ש"ך ביעול כ"ס כיון שטומא חלוקותיה דם על פ"י החתיכה כפי' ע"ש ובודאי אסור חי ורק כשנל לקידרה נחטבל ונמ"ל ש"ך בזה דין דמבטל ליסור דאסור עכ"פ לטעם כן במד' וק"י שאינו מתכוון לבטל הדם חשיב כמכל ליסור כשלאש"ר לטעוהו כה"ר לגמרי ע"ו ציור"ס סי' קל"ז סק"ד . וס"כ הוא כ' אפ"ר לטק' הדם לגמרי ע"י עוד דהמות . ובודאי בס"ן דציור"ס סי' ס"ע ס"ט כנחבשל בלא הדחה אחרונה כלל דשרי ע"י ס' . פ"ע"א דנעשה כן נמוך אסור

ואחר שפירש אסור מדחוריה"ו כ' ע"ש . ולגודל הפליחה דודאי אין לומר דלאר שפירש כשתחור ונכלל בחורו אבר יתער להיתר קמח דפשיטתו דה"י כשאר ליסור שנכלע בהיתר . ל"ל דאלו אפ"ל דכמלה מולח כבדי הדם כה מוחל הבשר וז"ר דהוא דם המעורב במוטל חשיב כדם המוטל בליכריס לזה שאין אסור לי"ר מה"ס רק מדרבנן אף דמונלע לגמרי בבשר שרי גם מדרבנן כמ"ש הר"ש . כ"ג דמונורב מוטל שפירשו יחד מהבשר אסורו רבנן אבל מה"ס אין ליסור דגם שפירש מהאכריס אלא כשפירש דם לתוך כלי המעורבות מוהל . ועמ"ש בערוכות הבוס"ס סי' ס"ע סי"ב לנעיינו בשומן שהחייב לא מיקרי דם שפירש כיון שפירש הכל ביחד הדם עם השומן והביא מחסום' דמולין דק"ב ד"ה תרי גללח מלחל' דכ"ה' ס' פירש ע"ש . וי"ל דכאמ"ס אין ליסורו אלא מדרבנן :

קצת והתיר רש"י זה הטעשה . בתולין דק"ב ע"ב ב' ב' כ"ס' ודגים הובא זה וכתבו שיהיה שפ"לה ממתיב בו ואין בו כח ליבלע בבשר אלא עומד במקומו אע"פ שמתנה בתוך אותו מוטל בו' לו מטעם שפסק כה המלה מחמת שהפליט בבשר ו"ה כרוחה ע"ש . והנה לטעם קמח י"ל אף דל"ן בו כה ליבלע בבשר ח"מ כה לו להפליט מהבשר . ותויה כסכ"ר אפ"ל שכתבו בסי' ק"ג דגבי כשמתהה אחר מליחתו כשלא"מ כשיסודו עמ"ס וימחוהו כ"מ כדי ל"יה . ולא חז"ר מליחה אחרת ומשום דעתי' תאר במלח כה להפליט מה שנעלע כשלא"מ .

קצת והתיר רש"י זה הטעשה . בתולין דק"ב ע"ב ב' ב' כ"ס' ודגים הובא זה וכתבו שיהיה שפ"לה ממתיב בו ואין בו כח ליבלע בבשר אלא עומד במקומו אע"פ שמתנה בתוך אותו מוטל בו' לו מטעם שפסק כה המלה מחמת שהפליט בבשר ו"ה כרוחה ע"ש . והנה לטעם קמח י"ל אף דל"ן בו כה ליבלע בבשר ח"מ כה לו להפליט מהבשר . ותויה כסכ"ר אפ"ל שכתבו בסי' ק"ג דגבי כשמתהה אחר מליחתו כשלא"מ כשיסודו עמ"ס וימחוהו כ"מ כדי ל"יה . ולא חז"ר מליחה אחרת ומשום דעתי' תאר במלח כה להפליט מה שנעלע כשלא"מ .

לאור למבטל עי' סו' ל"ט ס"ס . וס"ג ללאסרין אחר הדחה
פ"א . אך לא קי"ל הכי מבואר בסו' ס"ט ס"ט . ולא"כ
עמלו . אינו מדוקדק לזון זכ הבא ובידלים אינו . ואולי ט"ס
זא : אבל סמקא י"ל לאסור . ללאורה מזה משמע כמ"ס סט"ו

לקריה וחולין אינו מדמע . אך לרש"י אי אפשר לומר
כסוכתה סמ"י דלון אימריה החיבה ועשה נבילה . דהא
מרי"ש בחולין דף ק"ט ע"א משמע דכבד דחמ"ג [ועי'
בשוכתה בלר יתכן חלק ח"ח סימן ח' סוף ענין ג'] . אך
ל"ל עש"מ ספר"ג סו' ל"ח

ניו"ד סו' ס"ז סק"ג דגבה
הרמ"א טכ ס"ג דנהנו להחמיר
הוחסו ולמולתו כולו בללו ל"ל כס"ד
וקח' אלגריה ס"ט ע"ט . אך
ניראים טס משמע דרק אקדמי'
אגומרי לרין מליטה ולא חתיכה
ובתנאי' בשפרו ל"ל כלל ע"ט .
ולח"ו משמע דכלל גוויי ללי נרין
חתי' ומלח' . ועי' במדרי'
פ"ה : דגיס ועשופו שמלתו ע"ו'
[אסור] וכו' . ע"מ ניראים דגנים
דפו קרמיהו [אופנין] קודם לפלטי
עופות ובשדל' לפלטי עופות
בלנו דגיס מייסו כו' טו לא
הר"י לפעו מה דלנוטו שכבר
נתקפו במלה ונסתמו נבני
סבסו ובי היכי דלמרי' דגיס
אמרי' בשאר בשר סלקו לאסר
בשר התחנן אלל עליון כו' . כ"ו
חסר הכא מטעמו המעמיק
דלחסו ל"ל למינתק וכו' . ומלגסו
היראים שכבר נתקפו במלה
והסתמו כו' . משמע כהרמ"א סו'
ע' ס"ב דלשכונגו לא מלגלו
מעולס מוסר . ונב"ל טס סק"ח
לא פסק כן . והכי הרמ"א תל'
דמסייע לפסק הרמ"א . וע"ט
בש"ק סק"ז :

וכי היכי דצלייה ספלטת דם סליחה נמי ספלטת דם
ועי' בסו' ר' . וכיצד מולה מפרש במנחות מביא את
האבר ונתון עליו מלה והופכו לסדנו שצריך ליתן מלה
בכל מקום ורב יהודאי נאון כתב דשיעור הסליחה שלא
נבלל מחמת מלה . ואח"כ סניחו בכלי מנוקב ובכשר
ע"ג נהלים בלא סליחה לכתהילה אין לי ראי' ולא יתן
ובדיעבד שרי דאמרי' משאב שאיב וה"מ בכתובה דלא
סמקא אבל סמקא י"ל דאסירא . ובשר שנמלה ופלטה
דמו כגון ששתתה שיעור צלייה אם מלה בכשר ונתן
עליה אסורה היאא בשרא דכיון שפלטה נקשית היאא
חתיכה ושוב אינה פלטה מה שבלעה מדארס פ' כל
הבשר דגיס ועופות שמלחן זה עם זה וכו' אבל
העליון סותר ששופן בשר התחתון אינו אסור כי אם
הרם שבחוכו והרם אינו יכול לאסור את העליון שסאיחו
מעם שבעליון סתיר את עצמו סדמו הוא סתיר את
עצמו סרם התחתון [וי"ל בתחתון חתיכה עצמה נעשית
נבלה ונעשה שופן התחתון נבלה ושפא] דלא אמרי'
הי"ג אי"א בכשר בחלב שלא מצינו מעם איסור זה כי
אם בכשר בחלב כדאימא בפ' כל הבשר והטעם שבכ"ח
כל אחד מותר לעצמו ושנינו איסורין זה את זה הבשר
סחמת החלב ותחלב סחמת הבשר הלכך יש להשוב
בתיבת איסור אבל איסורין הנבלעים בהיתר כגון חולין
ותרומה שאין איסור אימא האחד מהן לא אמרינן כגב'
ואין איסור אימא לפי ששופן . והר"י אליעזר מסיין חתב
דואת הסברא היאא שישבו הרמא אכר כהדיא בפרק גיד
הנשה דרש רבב"ה וכו' אוקי רב אמורא עליה ודרש
כיון שנתן מעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשית נבלה
וכו' ועוד דאסר בשלהי עכו"ם לענין יין נסך דהתירא
לנו איסורא כיון דבשעת נפילה לא איבטל אף על פי
שנתגדל ההיתר לבסוף אסור אלמא קמא קמא [נעשה
איסור] . ועוד דנתן בתרומות סאה תרומה שנפחה
לפחות סמאה חולין ונדמעו ונפל מן הדמומע למקום
אחר ר' אליעזר אמר מדמעת כתרומה ודאי והב"א אין
הדמומע מדמע אלא לפי השבון ואין המחומץ סחמין
אלא לפי השבון ולא פליגי רבנן עליה דר"א אימא בדמוע
שהוא מדרבנן וחיימין שאין איסורו מטעם התערבות
אלא מטעם גרם החיימין ורוב הגוונים אין סבירתן
כסברת רבינו אפרים :

קצט לא בחולין בחליטה .
עמ"ס הכ"י סו' פ"ג
דגזרי' שגח לא יהא רוחמין יפה
יפה . ובערוגות הכושם טס סק'
דל"כ ולאסור להגטיל כלי מה"ע וכו'
דכיון דבדיעבד מותר חליטה .
וא"כ כלי שפאכר דלון לו תקנס
הוי כדיעבד וכו' דה"ע דהמגבי
שלא להגטיל כלי חלב לבשר או
אפכא דחיי"ש לשמא לו ייזון
רוחמין יפה יפה וכו' לכתחילה
כיון דיש תקנה להחמם כהכלי
מקודם ע"ט . יש להק' לדכיו
דהא מנאר בניו"ד ריש סו'
ק"ח בזה דריחא ללא מילחא הוי'
דעבד דמ"מ כשפפה מוסי' פת
עם איסור אסור לקנות כש"ס פת
אחר דם מוקרי לכתחילה ע"ט .
וא"כ ליחסר לקנות כלי שרין
הגטיל מעט"ס דוס שביד לכתחילה
וכסא דפת ולא מלינו מי שיחוס
לזה . ואולי ל"ל דכיון דהוא כעין
גזירה שמה לא יסיו רוחמין יפה
יפה כשנן הכ"י . לא עדיף גזירה
הגלוסר מגזירת חממי הש"ס
שכ"ו סג"ו בל"ח ס"ס תקס"ה
ביביר"ד סו' ק"ו דלס ביביר"ד
מפרש מס"ס אין כח לחכמים

וא"כ לטעור רק נגד הטעם שכן
שבה וזה ודאי כעל בחשבול
שאין כולה איסור ע"ד ו"ע
דכפ"ג דשוקין מ"ד לא חבד
דכנתס בקדירס אחרת אינו
אוסר . וס"ג סו' דמסיקין עטמו
בקדירס א"כ נאוס תרומה . דלוי'
חייב זר סחובל קין וחוסס וע"ט
נר"מ . והא דלוינו חייב על השבת
אף שחשב כעין מחמת בליעו
תרומה דרימח דלא בלע רק לפי ערך מ"מ איסור השבת כהחשבול
שנתן בו עטמו ונחשב כהחשבול וסבבול לאסור נאוס טעם
כעיקר . י"ל דסברא דלא ידעי' כמה בלע ל"מ רק לאסור אבל
אינו משלם קין וחוסס ממחמת ספק דלא ידעי' כמה בלע .
וגם אולי אף על החשבול שנתן בו טעם פטור מקרן וחוסס
לזה לא אמרי' טעם כעיקר . ובמפרש א"כ מאוס תרומה קאי
אפטור דקדן וחוסס א"כ גם כשימחמ ח"ג לענין לאסור עוד קדירס
אחרת דמ"מ להשלוטי קין וחוסס ל"מ כטלו תרומה . אך במ"ס
דמ"א ע"ב פרש"י אין בו משום תרומה שאם חזר הקהל ונפל

קצט הכבד בעי קריעה שתי וערב בשעת צלייה או
בשעת סליחה ולא עברין חליטה דהאידינא
(קצט) לא בקיאין בחליטה ואם לא קרעו קרועי לאחר
צלייתו ושרי אך יש ספקקין לאסור דלא הותר קריעה
אחר בישול אלא נבי לב . ותימה על מה שנהנו העולם
שלא לקרעו שתי וערב אלא תורכין בו קיים . וכתב
רבינו יהודה בר' יצחק שאין לשנות שסמעות ההלכה :
פסקינן

לאסור ע"ט . וס"ג מפרש בחזרה פ' מנחה כלי מדין כ"ד א"כ
ינא בלס תעברו בל"ל דמוה ילפי' לין הגטיל בחמין כדפי"ס
שנתן בו עטמו כז"ו ע"א מ"ד אינשילי עכו"ם ופס"ח בחיזין
בעיקר דכתיב כ"ד אשר ינא בלס . וא"כ אין כח להגלוסר לגזור
בהגעלה . משא"כ בחליטה דלא מלינו חזירו כסריח בחזרה
מלו לגזר : דלא הותר קריעה אחר ביבול אלא גבי לב .
ל"כ בל"ח ס"ל בל"ח סו' חס"ס . ועי' בבי' סו' ע"ג
סד"ס ולללוהו דנסתפק א"ס הר"י שהבייר העיטור הוא ר' יתכן
ע"ט . ובח"א טס כ' בהדיא דר' יתכן בר' שטמאל סו' גוהג
לקרעו ע"ז :

ר' אם העוף נמלח או נללס עם הכבד אם אין צנוף לנעלו ס' חסור בו. זהו כענין שניתן הרי ירוחם שסוכם בנ"ך סי' ע"ג ס"ק כ"ג ע"ט. ולהש"ע שם מותר בלא ס' ובש"ע שם מנואר דלפין עוף שבוה ס' נגד הכבד כשהיא שלמה. וי"ל דכנינו לא

ומטווח הבית! הפלתי דבחיחוק חסורא חין לסמוך ע"ז למאי חסור בו. זהו כענין שניתן הרי ירוחם שסוכם בנ"ך סי' ע"ג ס"ק כ"ג ע"ט. ולהש"ע שם מותר בלא ס' ובש"ע שם מנואר דלפין עוף שבוה ס' נגד הכבד כשהיא שלמה. וי"ל דכנינו לא

ר' פסקינן בפרק כל הבשר בין כבדא בין כחלא תורת בישראל שרי עילוי בשרא דיעבד אין לכתחילה לא. סכאן יש לומר כבד שנמלח עילוי בשרא שרי בריעבד דהא מליח שאינו נאכל מחמת מולחו אינו אלא כרותח דצלי. אך (ר) אם העוף נמלח או נצלה עם הכבד אם אין בעוף לכמלו ששים שאור דהואיל ורבוך במקומו בתוך העוף דמי לנתבשל ונעשה כל העוף חתיכה דאיסורה ומשערין בבשר וברוטב :

ר' לפי קבלת ר"ח כל עוף הבא לפנינו (רא) אם קרקבנו נקלף עם סימן אחד דהיינו או זפק או אצבע יתירה כשר הלכך עוף שיש לו זפק וקרקבנו נקלף כשר לב"ע אך רש"י פסק שאין עוף נאכל לנו אלא במסורת עוף שמסרו לנו אבותינו כשהור טהור ושלא מסרו לנו יש להוש שמתוך שאין אנו בקיאין בהן י"ל שבא דרום דהא תרנגולא דאנבא היו כהיוקין אותה כשהורה ולאחר סכאן ראו שדרסה ואסרה :

ר' כתב בתשובת מעשה בא לפני רבי בקרקבן תרנגולת שניקב והוסר סמנה ונתערב אותה תרנגולת טריפה בבשרות והביאום לפני רבי והביאו גם הקרקבנים ודימה שומן הקרקבנים לשומן התרנגולים (רב) ואידמו שומן תרנגולת אחת של מקום חסור הקרקבן אל שומן הקרקבן והתיר האחרות. ופי' ריא"ז שזניקב ה"י שלא במקום השומן דאי במקום השומן הא קי"ל דחלב טהור סותם ובקרקבן תרנגולת לית חלב טמא אלא כולו טהור הלכך ניקב הקרקבן וגם הכינס והשומן סותמו כשיריה :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' כתב בתשובת מעשה בא לפני רבי בקרקבן תרנגולת שניקב והוסר סמנה ונתערב אותה תרנגולת טריפה בבשרות והביאום לפני רבי והביאו גם הקרקבנים ודימה שומן הקרקבנים לשומן התרנגולים (רב) ואידמו שומן תרנגולת אחת של מקום חסור הקרקבן אל שומן הקרקבן והתיר האחרות. ופי' ריא"ז שזניקב ה"י שלא במקום השומן דאי במקום השומן הא קי"ל דחלב טהור סותם ובקרקבן תרנגולת לית חלב טמא אלא כולו טהור הלכך ניקב הקרקבן וגם הכינס והשומן סותמו כשיריה :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' אם חסר קרקבנו נקלף עם ס' ח' דהיינו או זפק או אצבע יתירה כשר הלכך עוף שיש לו זפק וקרקבנו נקלף כשר לב"ע אך רש"י פסק שאין עוף נאכל לנו אלא במסורת עוף שמסרו לנו אבותינו כשהור טהור ושלא מסרו לנו יש להוש שמתוך שאין אנו בקיאין בהן י"ל שבא דרום דהא תרנגולא דאנבא היו כהיוקין אותה כשהורה ולאחר סכאן ראו שדרסה ואסרה :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

ר' עוף שנצלה והלב מחובר בו מותר דאע"ג דלא נקרע קורעו לאחר צלייתו (רב) ואפי' הלב עצמו מותר. ואם נתבשל בקדירה דאין מועיל כלום מה שפלט שנשאיר היום בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל בדם חללו אבל העוף מותר שיש בו ששים סדם הלב ואפי' העוף נמחה לנתחיו והלב דבוק בחתיכה אחת קטנה שאין בוה ששים מותר דמשערין ברוטב ובחתיכות ובודאי יתבטל הרום :

דאך צעליס בים' ע"ס. ואי תמס בלשון זה דהא אספיק הלכתא במילין דף ק"א דגגים שעלו בקערה מותר לחבן כמותא והר"ף גופי' הביאו. וז"ל בלמא ק' אף יתקיימו שני ספקים דסתי' אהדי וכן תפי' ב"ע דברים סי' ל"ט מתיר ל"ט בר ל"ט דהחילא לכהנילס

ובס"ס ל"ט אוסר פה שפאלו עם הל' לאלכו בלגל. ור"ף ק' לומר כיון דבלמא אף משהו מתיקף ליכא רק דמיון משכו. י"ל ד"ע בר ל"ט קלית דמיון המשהו ידיה דמיון לחיבורא דריחא. אך סרי ריחא דליחוסא שרי דיעבד כמבואר בריש סי' ק"ח. וטעם שרי לחיבורא אסור אף דיעבד ועש"ך סי' ל"ד ס"ק כ"ב מהר"ן דקק טעם שרי דהיתר דליקט' ל"ח לאסור ודאיסור כל דליכא טעמא אסור ע"ס. ומדוע תהיב ססברא דלכתחילה בהחירא מחמירין כריחא יותר מבעטס שרי ובלאיסורא דיעבד לסיק ול"ע:

רי"א ברשא הכד של ביטל. זה דלא כהסכמת הכ"י סי' ס"ו הגירסא חד והפ"ח טס כ' לככ"י סביטו חכמי בעטע וכו' שחלבתן הוא במקום המקושר ויור ע"ס. וכו' ורי' החוס ויור ע"ס. וכו' ורי' ח"ד סי' כ"ח. ופשיטא דהמקושר יור מיקרי קשר דהביטל:

רי"ב ל"ט עלו ול"ט תכשלו דהכל שרי. ביש"ס פכ"ט סי' ס"ג דויק דגגים שאלו בקעריה שאין בה מים אסור מלאמר במילין דק"א דגגים שעלו בקערה ולא אמר שאלו בקעריה דהו' רבוואה טפי בשלמא מאי דלא דייק' עלו אין תכשלו לא מטוס

ד"ל דאפי' עלו וכ"ט תכשלו על המים ע"ס. ולכאורה ית' לדוחה דקיימו עלו לרבוואה דרב דאפילו עלו אסר. וז"ל רבוואתו דה"ל ללוו בשבט רבוואה דשמואל דאפי' ללו שרי דמה דהחירא עדיף. אך למ"ש הל"ח ברס"ק דבינה דק בפלוגתא של תורה כהא דהחירא עדיף וברבנן יהפך הוא כהא דאיסורא עדיף שאסר היינו מקילים בספק דסור"ד לקולא ע"ס. והפ"ח בסי' ל"ד ס"ק כ"ב מלמד ד"ע בר ל"ט אפי' דאיסורא אינו אלא מדרבנן וכבר האריך בזה בערותה הבהוס סי' ל"ה סעי' ג' ע"ס. והא כן י"ל כחכר דאשמעי' רבוואה לרב דאסר אף בעלו ועלמס ויחא לך דלשמואל שרי אף בללו אף למ"ש בערותה הבהוס ריש סי' ל"ה דגם לרב אינו טעם גמור אלא משכו ורק לכהנילס אסור רב לאוכלס בכוחא וכדיעבד מודה רב דשרי בשאינו מיו ע"ס. לפי"ו אין לומר דנקיט עלו להתיישב כהא דאיסורא דרב ברבנן. דלא אי לענין מין במינו ממיילא נחמיר מספק בעלו אליבא דרב למאי דסובר כר"י דמין במינו לא בעול והוא מדלורייחא כדילפי' מן דס הפ"ח דהא דהא. ואי בשאינו מיו לענין לכהנילס גס כן נחמיר משום דמאי ואלכו בלא כוחא והו' כדשיל"מ כמ"ש דביבור הקודם מהר"ף. והו' כדשיל"מ מחמירי' בספיקו ברבנן כדריחא ד' ד'. וז"ל הוכחה הי"ט:

רי"ג דגגים קטנים לאתר שנתכשלו נמצא בהם דג פמא מבושל האיסור יש להשליך והשאר כולו מותרים דהחיל ונמצא האיסור לא נשאר באחרים אלא טעמו ובטל בששים אם יש בו ששים כנגד הטמא כשאר טעמי איסורין אבל אם לא נמצא בעין ירוע שנתכשל בתוכו הרי (רי"ג) נאמר המאכל והקדירה דבריה לא במילא:

רי"ד כתב רבינו שמשון שעתה נהנו לאסור כל הסירכות כי (רי"ד) אין אנו בקיאין לבריקה במים חמין מפני הנקב רק בשני אונות זה לזה דהיינו רביתיהו:

רי"ה כתב רבינו יהודה בר' יצחק בשם רבו (רמ"ו) דבנינה שנמלח אחר עשיתן תושבן דאין נאכלין פחמת מלחו וחזו ליה כרותח דצילו ויש ליתיר לענין דבר שיפול עליהם או הם על אחרים:

רי"ז (רמ"ו) פסק הר"י אליעזר סמ"ח דבניתי עכ"פ בסקום שיועד שאין העכו"ם מכיר שרי ואפילו איסורא דרבנן ליכא:

רי"ח כתב רבינו שמשון שעתה נהנו לאסור כל הסירכות כי (רי"ח) אין אנו בקיאין לבריקה במים חמין מפני הנקב רק בשני אונות זה לזה דהיינו רביתיהו:

רי"ט (רמ"ו) פסק הר"י אליעזר סמ"ח דבניתי עכ"פ בסקום שיועד שאין העכו"ם מכיר שרי ואפילו איסורא דרבנן ליכא:

רי"י כתב רבינו שמשון שעתה נהנו לאסור כל הסירכות כי (רי"י) אין אנו בקיאין לבריקה במים חמין מפני הנקב רק בשני אונות זה לזה דהיינו רביתיהו:

רי"כ כתב רבינו יהודה בר' יצחק בשם רבו (רמ"ו) דבנינה שנמלח אחר עשיתן תושבן דאין נאכלין פחמת מלחו וחזו ליה כרותח דצילו ויש ליתיר לענין דבר שיפול עליהם או הם על אחרים:

רי"ל (רמ"ו) פסק הר"י אליעזר סמ"ח דבניתי עכ"פ בסקום שיועד שאין העכו"ם מכיר שרי ואפילו איסורא דרבנן ליכא:

רי"מ כתב רבינו שמשון שעתה נהנו לאסור כל הסירכות כי (רי"מ) אין אנו בקיאין לבריקה במים חמין מפני הנקב רק בשני אונות זה לזה דהיינו רביתיהו:

רי"נ כתב רבינו יהודה בר' יצחק בשם רבו (רמ"ו) דבנינה שנמלח אחר עשיתן תושבן דאין נאכלין פחמת מלחו וחזו ליה כרותח דצילו ויש ליתיר לענין דבר שיפול עליהם או הם על אחרים:

רי"ס (רמ"ו) פסק הר"י אליעזר סמ"ח דבניתי עכ"פ בסקום שיועד שאין העכו"ם מכיר שרי ואפילו איסורא דרבנן ליכא:

רי"ט כתב רבינו שמשון שעתה נהנו לאסור כל הסירכות כי (רי"ט) אין אנו בקיאין לבריקה במים חמין מפני הנקב רק בשני אונות זה לזה דהיינו רביתיהו:

רי"ז (רמ"ו) פסק הר"י אליעזר סמ"ח דבניתי עכ"פ בסקום שיועד שאין העכו"ם מכיר שרי ואפילו איסורא דרבנן ליכא:

רײן ס׳ל חלב נבילה בחלב הימך ומכ׳ לא בטיל כ׳. עי׳ בחולין
 דקט׳ ובמש׳ ע׳ ס׳ פ״ו. ובערוגות הבושם ס׳ פ״ו ס׳ל
 י״ד הק׳ בזה דפריך שם הבש׳ על שמואל לחמר בעטם איסור
 גבינות ועכו״ם מפי שמעמידן בעור קיבה ונבילה דמשמע הא

איסור : ולכאורה פסק רבינו
 ארי כהר״ס ולא כהר״א ד .
 ולפסק הש״ע ס׳ קכ״ו ס׳ ד
 כהר״א ד ליתא לפסק רבינו. אך
 מדכתב לקמן ס׳ רכ״א עכו״ם
 השופך. וזה כהר״א ד לריך
 שספגו׳ם גופי׳ ובעלגו . וסביל
 דבזה יש עוד טעם להסתיך
 דבש׳ ע׳ ס׳ קכ״ד ס׳ ט׳ מובחר
 דמגע עכו״ם בית הכוכה שלא
 כוון לנסך רק למלאכתו אף דאסור
 בשחי׳ מותר בסבלה ע׳ ש . וזכ׳
 גדל׳ שפיר שרי היין שבהניח
 גם בשחי׳ שלא אמרו מילוק
 חיבור אלא ציין האסור בסבלה
 עי׳ בש׳ ע׳ ס׳ קכ״ו ס׳ ט׳ ובש״ך
 שם סק׳ט. והכל הא מוכח דלא
 כוון לנסך רק לסללה נחמין
 שרלי לנטון סבלה בסגוב אלא
 שלא כיון מקום סגוב . ושחי
 גינור דש׳ ע׳ ס׳ קכ״ו ס׳ ט׳ ד
 דנגיעת ספגו׳ם בקילוח לא ס׳
 ע״ד הללה ויש לחוש שכוון לנסך
 בקילוח. ובש׳ ע׳ פ״ד דע״ז הובא
 מעשה שביאר רבינו וז׳ בעטם
 הסתיך הואיל והיין מקלח על
 ספגו׳ם בשפך ולא נחת ואין
 דרך מיסוך בכך הואיל ולא קלח
 בטום ציד עכו״ם ע׳ ש . וזע״ק
 דמריש דבריו משמע דארי ס׳
 קולח נחת ס׳ אסור אף בלא
 טום ציד עכו״ם . והוא דכוון
 דנחת היה אפשר לו לכוון בנכב
 עו אף הוכחה דנגיעתו בקילוח
 ס׳ לסללה והי׳ אסור אף שספגו׳ם
 הולך לאיבוד . ומסקנתו שכ׳
 הואיל ולא קלח בטום . משמע
 דכל שלא קלח בטום אפי׳ נחת
 מוכר מחמת דאין דרך מיסוך
 בקילוח ההולך לאיבוד :

רײן פירש רש״י אסור להעמיד בחלב הנמצא קרוש
 בתוך הקיבה הנמלח בעור כי העור והחלב נתנו
 מעם זה בזה ונעשו שניהן איסור וכל מעם היוצא מן
 החלב שבתוך העור חויא נבילה ובשפתערב חלב זה עם
 חלב הנבינה (ריו) הוי ליה חלב נבילה בחלב הימך
 ומין במינו לא בטיל לפי שימתו ז׳ל . ומה שכתבו
 בספרים חלב המכונס בעור קיבה פירשא בעלמא הוא
 צריך למחוק מן הספרים לפי שימתו דהא קתני בהנתיא
 כשירה שינקה מן הטרפה קיבתה אסורה שמע מינה חלב
 נמור הוא ולא פירשא . ועור תניא קיבה שבישלה
 בחלבה אסורה ורב אלפס גורם גירסת הספרים דפירשא
 בעלמא ורוחה הא דתניא קיבה שבישלה בחלבה קיבתה
 אסורה והמשנה לא תירץ ורבינו תם ז׳ל פירש דהאי
 דגריסין בנסרא חלב המכונס בעור קיבה פירשא בעלמא
 הוא הוא מיירי אחר שנקרש ועלה קאמר ובקיבת כשרה
 שינקה מן הטרפה מעמידו וכל שכן בקיבת טריפה שינקה
 מן הבשרה דקא אקרוש דאורחא דמילתא נקט דאין
 מעמידין בחלב צלול רק בקרוש ומתניתא דקתני כשרה
 שינקה מן הטרפה קיבתה אסורה בחלב צלול דאכתי
 לא חשבינן ליה כפירשא הילכך אסור אבל טריפה שינקה
 מן הכשרה קיבתה מותרת בין צלול בין קרוש . והא
 דתניא קיבה שבישלה בחלבה אסורה מיירי בצלול אם
 לא לפי שמתו כל המעמיד בחלב קרוש ולא נמלח בעורו
 צלול מותר דפירשא בעלמא הוא . אבל בעור קיבת
 נבילה אסורה בנותן מעם דעור בשר מעליא הוא :

דיני יין נסך

רײח ברזא שיצאת מן החבית והיין מקלח להוין
 ולקח עכו״ם הברזא לנעוצה בנבך ולא
 כיון מקום הנבך והיין היה מקלח עי׳ עכו״ם ולקח ישראל
 הברזא מן עכו״ם ושטפו במים ונעצו במקופה זה היה
 מעשה (רײח) והתירו היין בשתייה אע״פ שהיה גונע ביד
 עכו״ם שאין דרך גיסוך בכך :
רײט ע״ג ששחה בכלי ישראל יין ואכ״ב נערו הכלי
 מן היין ושכחו ולא שטפוהו והוציאו בו יין והורו
 (רײט) שאם היה הכלי מופח ע״פ לחטופיה כר היין שבהבית
 אסור ואם כותר אפילו בשתייה :
 יהודי

רײט שאם ס׳ הכלי מופח ע״מ להטפוח בו אסור בו . ומשמע
 דבעופה לבד גם מה שכתוך הכלי שהוליו בו היין שרי
 דל״ש הכלי מהחיות כיון שהיטה בו . ועי׳ צב״י ס׳ קל״ז דאם
 ס׳ בו טופח ע״מ להטפוח אסור המתערב עמו וכן אסור במילוק
 ע״ש ובש״ך ס׳ קל״ז סק״ד . ויש לעיין ממ״ש הסו״ם בע״ד דף
 ס׳ ע״ב דב״ס א׳ . דטופח יין הוא אלא דליתו חיבור לחוטו
 דבלוע בתוך כסה בו ליכא למיחס משום איסור בלוע ע״ש . ומשמע
 דלא מקליטין בעופה רק בלוע דל״ז במעליחא דליכא רק טופח
 מיבוב וכגי בהדחה וכן במילוק שיך לומר דלא נחמיר בעופה
 לאסור מילוק כיון דמילוק איש הערבות באמת . אבל משום
 הערבות למס לא יאסור גם טופח לבד כיון שהטופח שם יין
 עליו ונראה מביניו שאסור בכל שהוא כבחתם ייבם [ועי׳ בש׳ ע׳
 ס׳ קל״ד סעי׳ ב׳] דאסור כל החבית משום סכ״ם דטופח ע״מ
 להטפוח ואכ״ב מה נפ״מ בין משהו דטופח להטפוח לבין משהו
 דטופח לבד לנטון הערבות . ואם יומא דמשום משהו דטופח
 לבד לא יאסור כסתי׳ אף שאסור במשהו לנמוד משהו גם
 לכלי שיש בו חמץ לה טופח לבד שלא יאסור המשתקה שחמץ חמץ
 כהשפך לתוכו אף שתערובות חמץ נפסח הוא ימשהו . ועלה
 בלבי

קיבה גופה שרי ובתמי׳ תן
 דקיבה נבילה אסורה . דילגנא
 מודה שמואל דקיבה גופה אסורה
 והא דלא אמר בעטם משום
 קיבה . משום דמצינן קיבה רק
 מעטמ׳ מש׳ הרמב״ם פ״ג מהמ״א
 ועכ״פ יש ספק אם יש בנותן
 טעם וקיבה עם חלב ס׳ מכ״ט
 כדפירש׳ ולרבנן דר״י דודאי
 מודים בלכבוד גבינות עכו״ם
 הקיזי אליבשיכו דכוונתם מ״מ מבי׳ם
 בטל כרוב ורק מלדבנן לריך ס׳
 א״כ למה אסרו גבינות דכא דואי
 יש רוב וליכא איסור חודה לכך
 אין לחוש לספק משום ספק קיבה
 וסולקו למכר משום העור דכוי
 מה״ע ע״ש . וסביל דכמתה הא
 חלב הקיבה הוא חמץ ומריק
 שהרי מעמידין בו כמ״ש הד״מ
 ס׳ פ״ו מהה״א. משא״כ שלא חלב
 וה״ל חלקים בטעמים . וכזה
 דחלא לנו חמרא דע״ז דס״ו דתשיב
 אינו מינו בעטם . וככז ככז
 סבית מאיר כיו״ד ס׳ י״ח דמ״ש
 כר״ן מהרמב״ן פ״ה דע״ז דשאר
 ועיסה משום דעיסה הואיל
 והואיה להטמחן והי שאור ס׳ל
 מכ״מ מהשפאל לא חיל אלא לויבא
 דר״ח בנחתו דכ׳ל דס׳ל נבילה
 בעילה בשחטוהו בו דדיימי משום
 מה שאפשר להיות ולדין לא חילוי
 בחר מה שאפשר להיות אלא
 בחר השתא כדחצינן ביין וחמץ
 דזה גם יין רחוי להטמחן עד
 שיעשה חמץ ותשיב מבש׳מ״
 ע״ש באורן . ואכ״ב ס׳ל חלב
 שבקיבה עם שאר החלב תשיב
 מבש׳מ״ט בעטמא ול״מ הא דרואי
 החלב להטמחין להיות חמץ
 להקרא מב״מ . ומ״מ מ״ש רש״י
 דס׳ל מב״מ חמץ . דאף דלחייב האיל צע״י דס״ו לנטון מב״מ
 בחר טעמא תשיב מבש׳מ״ט מ״מ הא קי״ל כרנא דחיל בחר שפא .
 וי״ל דאף דחיל קריים להחלב שבקיבה קיבה . בלשון בני אדם
 מיקרי חלב וס׳ל שם אחד עם שאר החלב וז״ל לחלא וחמרה
 ושאור ועיסה דשחי שפוח נגמרי סן . ונדע מ״ש הס״ך ס׳ ז״ח
 סק״ז דהא דחילוי בחר שפא אינו רק למאי דאסרי׳ בנשאו וכן
 לר״י דלמר בכל איסורין מב״מ בנשאו וזכ׳ בלמעט מס׳
 דליכא טעם ס׳ל מב״מ בשטוס בשפא אף שלא שוס בעטם אבל
 בפחות מס׳ לדין חילוי לוס בחר טעמא דשפא בעטם אף דלא
 שור בשפא תשיב מב״מ ולפיכך תשיב מבש׳מ״ט כיון דנגעש טעמם
 וטעם כעיקר ע״ש . וזכ׳ מותרין קשייתם הערוגות הבושם
 דכיון דיש ספק אם יש ס׳ בהחלב נגד הקיבה ס׳ל ספק תורה
 דאם הקיבה נחתה טעמה החמץ נחלב מיד ואסר החלב משום
 טעם כעיקר בלא הא דמעמיד ולכמה רבוחא איסורי׳ דמעמיד
 אינו אלא מדרבנן [עי׳ חטא׳ ח״ס ח״ד ס׳ ע״ט] ותפיר דייק
 בס״ם מהאמר שמואל הטעם מפי שמעמידן בעור קיבה נבילה
 דמשמע הא קיבה גופה שרי . ועי׳ בחולין דף ל״ט ע״ב בחוס׳
 מד״ה לא :

גלוי לומר כענין שב' ביראים סי' קמ"ו כהא דתמן סוף חס' חרומות המערה מחד לכד ויפוך ג' מיפין ומוקן לחיוב חילוק. דכח: משום דקדושת חרומת חלו בדעת הכהן והמזוה רבנן שאין דעת הכהן על משיחם כעלו אחר נעיסת ג' עינין ע"ש. והי' ממש דלון דעת הסופר על הסופר שאין

פ' לטעמה. והלך אף שנקרא יין ויצדן כהנה כמבואר בפ"ד סי' כהא דמעלתה סיני לפתחיה. אבל איש כדאי עופת לבד לחסוד תמרוכו וח"כ אין ללמוד מזה לתמן ו"ל. ועי' בקצ"כ סי' קצ"ו סעי' ס' ובגמ"ר סי' קצ"ג ס"ק ל"ט ובתפ"ל ע"ס :

רב ורמב"ם עבד שוכר כהן כמו ורמב"ם בפ"ד ק"ף ס' ע"א ורמב"ם לליטול לביטול כהן רב פני מחד אפי' בכחו. ועי' בפ"ז דע"ב ע"ב בחד"ס ח"ל ר"ח דר"ח פסק דלוקו אינו חבור אפי' דר"ח ס"ל לוקו חבור מ"מ רב טעם דכבודו הוא ענין חבור לוקו אינו חבור מדמוקו מהי' בטעמ' המערה וכן מד זמורה כו' ע"ש. והרי לרב פני לא מחוקקי

רב כרייתא בטעמ' המערה ורמב"ם כקולתו משום כח דעטמ' כדאי ע"ס כיון דכח שרי לדידה וע"כ לדידי' טעם ליחבור הקולתו סיוד משפט החבית הוא מטעם ללוק [הוא] דלא יחבור מה שבהית ע"כ ע"ל דמקריה קמיה כדאיחא ע"ס מקדש]. ומוכח דכ"ל דלוקו אכור ורב דלוי פלוג מלוי וכוכר דכח חבור אינו מוכרח דלפלוג עלי' דר"פ כמאי דלחבור ללוק. וח"כ אף-כא הנה כרב ששה נדר רב חסדה מטעם דר"ס גדול מר"ח כמ"ס התוספות בעירובין ד' מ' ע"א ד"ס ארשתא [ו] ע"כ כמ"ס התוספות בפ"ד ר"ח ס' כהא דע"ב. והא בזמן אחר היו כמבואר בחוס' ע"ס בעירובין דמלוי כמ"ד בני ר"ח מר"ס והא דע"ס דס"ו ר"ח ור"ס כי הוא פגמו בכהי' סודי. רק ששה עשרים אחרי' כמ"ס כס' הכריתות ביטוח עולם סוף שטר ג' מ"מ רב פני שחבר נהלה משמי' גרבה עי' כהנתי' ד' כ"א ע"כ ודאי התיב במערה כדכר רב ששה. והפסק גם נדר מר זמורה כרי' דר"ז דע"ז דע"ב. ובתפ"ל סי' ל"ל דאף דר"פ מחד ככה כהא דמעלתה יצירה ל"כ. מ"מ יורה ככה כהא דעטמ' המערה מכלי לחבור דהא פיקר מיומן הוא ע"י סורקה מכלי כמ"ס החוס' בפ"ד ר"ח ע"כ דר"ס אלא וכתפ"ל דר"ס סי' י"ג דאימא לומר דבסורקה לא היו י"ג לחבור כהנחה כמו בשבאן כי עיקר מיומן נפיים ה' דרך סורקה וכן במיומן עטמ' וכו' דשמה י"ל דהיינו דוקא כפי עטמ' אבל שלא כפי עטמ' אין דרך לשפוך אלא לשכך ע"ש. וח"כ פכ"ס בשחיה אכור גם יר"פ במערה כדכר כהן אף שאינו אלא כחו ורב במערה יצירה דענינים וסמכות מוחו שעולה על הכהנים ע"ל הסופר ומכבידס כדפירש"י בפ"ד ר' ס'. דיוו אינו כדרך מיומן כ"כ כזה הוא דברי ל"פ ל"ג גם כהנו. וממ"ס הבי' סי' קצ"ה בטעם כריף ורמב"ם שהשמינו דין לחבור ככה כמו מפני סבורים דה"ל כ"כ [לכ"ע ע"י ככה כחן] ולפיקר לא האורח לבוטבו ללמוד דכח לחבור ככה כהבוטבו לענין מערה יין מכלי אל כלי ע"ש. ולסתמולא הא ליחא דלחבי' ה"ל לשמעתי' ככה כהא דמעלתה יצירה כיון דר"ס גופי' דמתיב ככה דמעלתה יצירה לא פלוג על כח דמערה מכלי [גם ל"כ י"ל לון קהל למ"ס ציווחין ומחבר כ' לוח פ' רב פני השמי והוא רבו על רב אפי' וח"כ אשכך דהלכה פ"פ דלון ס'ל' כהלמוד במקום סרבו. אף

רב יהודי שהיה יושב על שולחנו והיון אצלו ובא עבד'ם והשמיטו מפה והשליך היון אם היה יודע עבד'ם שהיה יין אסור בשתייה וכה כחו היו (רב) ורב אחא בר יעקב עבד עובדא בכח כחו ואסר משמע מהבא אע"ג דאויול לאיבוד אסור :

רבא יש אוסרים עבד'ם השופך יינו של ישראל אפי' בכוחה ויודע שהוא יין אין בו משום יי"ג כיון דאויול לאיבוד אין דרך ניסוך בכך מדאמר' פ' אין מעמידין נעשה כזורק מים למים (רבא) וכיון שאין נסך טה שבבלי מורה אבל מבלי לכלי הכל אסור משום נצוק ויש אוסרין :

רבב מעשה שנתנו לפני עבד'ם (רבב) קנקן מלא יין הדיק עבד'ם מן הקנקן לכליו לשחות ושוב מונו מן החבית לתוך הקנקן והתיר רש"י ז"ל היון שבהבית מטעם נצוק בר נצוק דאינו חיבור דיון שבקנקן לא נאסר אלא מחמת נצוק ולא חש ששא הדיק עבד'ם מי"ג שבבלי לתוך הקנקן או ששא נגע בידו לתוך הקנקן דמילתא דלא שביחא הוא כ"כ ריאז' ור"ת ורב פלמי נאון פסקו דניצוק אינו חיבור אך רש"י ורמב"ם פסקו דחיי חיבור :

רבג (רבג) נצוק החולך לאיבוד שספלה ע"ג קרקע לא היו חיבור ליאסור מה שבבלי וכבר ח"י סעשה בחבית שנמדקה ובא עבד'ם ולקה כגף בנרו וסתם את. התקב עד שהפכו את החבית אבל לא נגע ביון שבפנים. והתיר רבינו שארי' ז"ל ומעשה בא לפני רבינו משה הבתן והתיר וכן הוא כ"כ ריאז' : אומר

רבד נעון הסולך לחבור שמקלה ע"ג קרקע סי' עש"ד סי' קצ"ו סק"ז מהרש"ל הביאו הבי' דוארן לחבור ל"ח רק כשהולך במקום מלוכך כחשפה אבל בשאר פ"ג קרקע לא שאף סם חולפים ע"ג קרקע ע"ש. והג"ל ליטב לדברי רבינו למ"ס לעיל סי' ר"ב מהרש"ס כהא דלא אכרי' בהנחה כהרמב"ם משום דאף דכפי עטמ' עיקר מיומן דרך הארקה שלא כפי עטמ' אין דרך לשפוך אלא לשכך ע"ש. וח"כ אוני י"ל דהא דאכרי' ע"כ ע"ס בשח' כהורקה מלא כפי עטמ' אינו מבדיל אלו כפיו דמקום במקום לא מיהאף אלא דגרי' הורקה אלו ששך דכח דרך סוף שלא כפיו. וח"כ אפי' דלא בגרי' אלא כשהורקה הוא כבלי דכוי כששך דכח כבלי אבל כשמקלה ע"ג קרקע י"ד כלא לשיכאן ולא גרי' :

רבד מנהג להסכים בבית. עמ"ס כ"ל"ס פ"ק דפי' סי' כ"ב דכוי ולדין שטרות ל"ק מיון דבימיסם שטרות לימא כמדר וחק כפול בית המסרי' ח"י להוילוי סוי כמדר ופ"ה ע"ס כ' פיון ס"פ השואל. ורואי ע"ס גר"ש סי' כ"ה דגם בדמינו כן. והוא כהרמב"ם כ"כ הר"ש. וחלוני טווחו כפי' אשטרות סתם כבך ט"כ ליוס ולא השמידי להדיא עד זמן פלוני [פי' תב' הר"ש כלא ח' ס"ן] דבדימינו כ"ג כפול בית המסרי' מלי להוילוי. כלא חודשה מקדסם וזדימיסם גם כה"ג ח"י להוילוי כלא חודשה מקדסם. וכתריחו לימא שכהו כה"ש לא מתפרס דוקא בשכר כהדיא עד זמן פלוני. אלא טווחו דזמן דמזי לדור אף בשכר סתם כמדר הוא. ובש"ך צויר' סי' קי"ח ס"ק י"ז כ' מהרמב"ן לעד עטס כיון דהישראל מוקן מה מקרקעו אינו מיוחד הבית לישראל ע"ש. ולפי זה ביטוי סתם המחילת הסנה דלוחא כב"ב ד"ס בירושם כמדר דחשיב כה"ג מוחזק. וה"ל י"ל דחשיב מיוחד לישראל :

רבה מנוח כו'. עי' י"ד סי' קי"ט ע"ס ו"ב וכש"ל וע"ז ע"ס : ומ"פ

ע"ב דג"ה גרומתי ונרמ"ס ע"ס דנקמו דבר זכר וס' שביח רבינו לא הכירו קנקן מלא :

ע"ב דג"ה גרומתי ונרמ"ס ע"ס דנקמו דבר זכר וס' שביח רבינו לא הכירו קנקן מלא :

ע"ב דג"ה גרומתי ונרמ"ס ע"ס דנקמו דבר זכר וס' שביח רבינו לא הכירו קנקן מלא :

רכב ומ"פ און מכשירין. הפ"ח ביו"ד סי' ט"ז כתב דמלח שגנו שגח ממיס מכשיר ע"פ. והג"ל דלשע כבוד כ"כ דתשבו' נוב"ס חו"ה סי' ל"ז הביא מהתוספתא ודמכ"ס דמלח שגמוח ליש מכשיר דעמז דאף במלח שגח ממיס כן. וגם דתשבוטו כנסוק חלק י"ד מלמד דלף לא מלח שנמחה מכשיר מ"פ כשהיה נגזב בעת הכתיבה על האוכל ואח"כ מימס אינו מכשיר ע"פ. וע"כ יש לחוש גם כה"ס. כשהיטה מלח שגח ממיס. ובש"ך ע"ס ס"ק י"א כ' דלחר שלג כמ"פ אין לערוב בו שאר משקין ובנימור הגר"א סי' ש"ל"א ס"ק י"א כתב משום דלסוד לגרוס טומאה ט' ואח"כ אולה לאיבוד כו' וכנס מסי"ס דמין דמזומה כו"ה דרעב אפטר דלש' אח"כ מותר משום דמלח שגח יבטל כב ע"פ. וסנה כתי' כרענ"א בניטין סוף ד"ג הביא מהמס' דמטמא תרומה אינו אסור מדאורי' וקרא אסמכתא מדרבנן ולהרכב"א לא יל"ל ור"ב מפש"י ע"פ. וא"כ אפ"ל דתלי בהא דלא בטל תורה סוד דרבנן א"כ כדרכנן כו' תרי דרבנן ולא חישי' לגרוס טומאה וכדמלתי דקל יומר תרי דרבנן ע"י כנס' כמגילה ד"ע ע"ב כד"ס ור"י מכשיר. וחס הוא מס"ח בשל תורה י"ל דגם כדרכנן אסור מדרבנן דכל דסיקן רבנן כעין דלארייתא חיקון :

דיני חלה

רבה אומר רבינו נתנאל שאין לרזש שיעור חלה דהיינו מ"ג בצים כמניין חלה חומש ביצה בבצים בלא מים. כי הדגן לא הוכשר במחובר (רכה) ומי פירות אין מכשירין וא"כ לא הוכשרה עיסה זו לקבל פוסאח והאיך ישרפו חלתה דתוויא מדורה : **רבט** פסק ריא"ז דעיסה הגלושה בבצים או במי פירות בלא מים לאפוקי' ז' שקים דאיקרו משקה כגון מים יין שמן חלב דבש פל דם פטורין מן החלה אפי' מדרבנן אבל ר' יהואל ספריש מחייב מדרבנן ואין מברכין עליה. והק' עליו ריא"ז דאי איכא חיובא דרבנן אמאי אין מברכין (רבט) הא קי"ל כל מדרבנן בעי ברכה כדמוכח כ"פ במה מדליקין : **ר"ך** פירש רבינו יצחק מסיפונטו שהמפריש חלה סברך אקב"ל להפריש חלה מעיסה ולא להפריש תרומה. בברכות ירושלמי המפריש חלה לעצמו אומר להפריש חלה. לאחר אומר להפריש חלה לשמו. ואין ריא"ז יודע מה פ' (לעצמו) [לשמו] דלא מצינו הפרשת חלה צריך לשם בעליו :

דיני כלאים

ר"א התיר הר"א מסיין לבישת כלאים (ר"א) בלא כונת לבישה דפסק בר' שמעון דאמר יובש אדם כלאים להבריה בו אם הפכה ואע"ז דת"ק פליג עלי' ואמר כותי' קי"ל דאמר כהגול דברבר שאינו מתכוון פליגי וקי"ל בר"ש דרבר שא"ם מותר דלא חוי דומיא דלבישה : **ר"ב** פסק רב אלפס שדין כלאים בחוץ לארץ נחלק ל' חלקים. יש מהם אסור מדאורייתא ויש מהם אסור מדרבנן ויש מהם מותר. כלאי בתמה והרכבת אילן אסור מדאורייתא. וכלאי הברם אסורין מדברי סופרים וכלאי זרעים מותרין והכי מוכח בקדושין. (ר"ב) וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

האיכר שעתידין אלא"כ עתה בלא שמיח עליו שיחמם הלך תש"כ בתפריד ושוכי כסות דאפטר להניך למכר ולהפטר בלא שמיח עליו שיחמם הלך אפי' עתה תוהס כולפן שחמם שרי. וחוה סברו של קלמני האבונים ס"פ י"ג דכנס ח"ל דכל מעשה שאלפס לנשות וזנה הפ"ד חו"ה אפי' עבד לרוב מעשם אפי' כפ"ר שרי כי לא מתסין לגשות הפ"ד ע"פ. ולפי"ז י"ל דלא הוה רג"ן פ"ד רק כמוכרי ותפריד כמות מין דאפטר לכס לגשות מעשית בלא פ"ד ובלבד להסביב המכס מין דלא אפטר ליהות בלא פ"ד י"ל דלא יתיר רג"ן. וע"ז ד"ע דה"ר בחו"ל כתי' כתי' דה"ר דמוכרי כמות תפריד ודאי מפי ל' סנה. וזה סה"ס לפ"ע רג"ן שכל האלפס ס"פ שמוס שריס. כה"ל דכתיב רחמי' מעוך דפ"ר דלא מלח ל' שרי מה"ל דמוכרי כמות כו' שטא לושב כלאים כתי' מין שמיט מוטון ולא יל"ל שרי וזהו רג"ן דמוכרי כמות הי"ט לפי שלא חרסו טורס אלח מלגב שספסו להגאח אכל כל שאין לו הגאח ממוח אינו מלגב אלח ממוח כו' ע"פ. וזהו ה"ל טו להגאח כמ"ס בחו"ל וז"ל דמין נממח גמח, דנ"ש מליט מחמס טי' סט"ק דכ"ס ול"ע. וממ"ס רג"ן ס"פ שמוס שריס מהארץ. יש לעיין כנגד"ל סי' ט"ז סק"כ. וע"י כנגל סרוסס ערך דש"מ חו"ה וזכמ"ל. וכנגל סרוסס ע"ס אוח כ"ד סק"כ דברכות ד"ע סהולל סהולל כנגדו שמיט אפי' כשוק. דה"ל שסתא אינו מוטון להגאח לבישה רק שאינו שמיט ממוס גנאי ולמה ידחה כבוד הבניות וכמכחי כדודו ל"ס וספולתי מה חוץ שסתולת הלבישה סיס כמסתין להגאח סלבישה גנרי הכל אינו לבישה הלבישה ע"פ. ולכאורס לרב מר"ל דלא מימח"ל לק"מ דרב סובר כר"י דש"מ אסור כמובאר כמסתוס דק' ו'. אך למס שכתוב בס' חו"ה ל' דש"מ לר"י רק מדרבנן אסור. דתק"ז דרבנן אינו זוחס כבוד הבניות. ולדבריו סי' אש"ל דה"ע דהמכ"ס דפסק דלסוד ללגוב כלאים להעביר סמכס ע"פ מ"פ מכלא"ס סי' י"ח. ולסברו י"ל דלא משמע להרמב"ם לומר דנעיר עכשו אחר לבישה רחשונה ולזה סוגי' דברכות דחק להרמב"ם לפסוק לבישה אסור אף כתי' מחכות. אך לפ"ס סט"ז ביו"ד סי' ש"א סק"י דכל מלגב אף שאינו מתחמס רק להל"ל מכלא"ס וכדומה אסור מה"ל דלפו חימוס כתיב כדורה ע"פ. א"כ פשי טא דלכילוי מגנאי י"ט כ"ה איסור כלאים מה"ס דשיקך מלגב פועלו להליט מגנאי כמו להל"ל מקור וחס. ול"ד לה"ל דהעברת סמכס דלפן ס' פיקך פועלת המלגב רק ע"פ התקרה :

ר"ב וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

ר"ב וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

ר"ב וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

ר"ב וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

ר"ב וספק ערלה בח"ל מותר ודאי אסור. חדש אסור

דל"ט ובטור טו"ט ציור"ד סי' רל"ד . והואו ברב"ז ח"ב סי' תקל"א שכ' דמתמיד שלל לאכול פרי הנקרא צינגל"ן כי אי ויע זעודי שהם ערלה ומסין דהבשר והמרק שחבשלו עממם אין להחמיר בו כלל כיון דטעמו ולא ממנו מדרבנן דבשר

ס"ק י"ג מהמב"ל שדמס דסי"ק אין שמחה אלא במוט ר"ל ללא יכול לשמח כדלוי אבל בעלמא איכא שמחה ומבד"ו ברבס אחי' שלל במקום הסופס וס"ק סק"ג דל"כ מאי פ"ך תו וליעבד חופס במוטס סא כבר שמי' דלא יכול לשמח כדלוי

פ"כ . וסנה בקלס חוק"ן לשחן הסכר"ל מן בעלמא איכא שמחה ונגרוס , שמחה בעלמא איכא היי' אומר דמנוח דלחילת חסן וכלס שלל במקום הסופס אף שאינו שמחה גמורס כדלוי מ"ט קלח שמחה איכא וגם על הקלח שמחה מלין לבד ז"כ . ומ"ט אפירכס הס"ס וליכלו במוטס וליחוד במוטס מתוך שפיר אין שמחה אלא בחופס דהיי' דלף דקלח שמחה איכא גם שלל במקום חופס [וקדקיימין שהלל דמבדכין ז"כ גם שלל במקום חופס] מ"ט דמין מנוח, במוטס כדו שקיים השמחה כדלוי במקום חופס , וע"י פ"ך וליעבדו חופס במוטס דלא יעד אכתי דלין מוטס לרואיס לחופס , ואף כעלל לשחן עממס וליכלו כיון דכדמי' . דכדנ כעלמוסו מ"ט להאמר :

אסור מן התורה בכל מקום . וכתבו התוס' בפ' כיצד מברכין דברס רבעי נוחז אף בח"ל מיהו קיי"ל דדוקא בכרם לא בשאר אילנות ומחללין אותו בשוח פרימה ומשוילו לנהר וכן מפרש בשאלתות דרב אחאי :

דיני נשים

ר"ג אמרי (ר"ל) אין שמחה אלא בחופס פסק ריא"ו דאם יוצא אדם מחופסו אפי' כלתו עמו והולכין לאכול בבית אחר שאין מברכין שם שהשמחה במעונו ולא ברכת חתנים . וכבר הי' מעשה שהיו סועדין החתן ושושביניו במקום אחד שלא בבית החופס ולא הניח ריב"א ז"ל לברך ז' ברכות מתוך דשמעתין . וי"א דשהשמחה במעונו מברכין אפי' שלא בבית החופס אם חתן והכלה שם דהא מברכין אותם קודם החופס מבי רמי שערי באגינתי . והכתום הפתחים לכית החופס יש להם דין בבית החופס :

ר"ד אמר רבינו שפעון שחשמשין האוכלין אחר מערות הנשואין לא יברכו ז' ברכות . והר' טובי' אומר שיברכו ושעס רשב"י הוא לפי שבין שכבר אכלו חתן והכלה . ותשושביני האוכלין אחריון היו כמעודה שני' (ר"ל) ומ"ס מורה שמברכין אשר ברא אפי' אכלו בבית הפתוח לחופס :

ר"ה השיב רב אלפס דאין לברך ברכת אירוסין אחר אירוסין דכל המצות כולן מברך עליון עובר לעשייתן הלבך מברך ואחר נוחז הקדושין ובמקומות שנוהגין לקדש ואח"כ מברכין ברכת אירוסין כתב ריא"ו דבשםקדש מברך אק"ו על קדושי אשה וכ"כ ו' היחאל ייש חולקין עליו . ומ"ש רב אלפס דאין לברך ברכת אירוסין אחר עשייתה נ"ל דבדיעבד שרי דהא קיי"ל כל היכא שאי אירוסין קודם המצוה מברך לאחריה בר מעודה ברכתוי לעיל במיסן ע"ב ומצאתי נאונים שאמרו דאין לברך ברכת אירוסין קודם הקדושין כלל (ר"ח) דשמא לא יאותו זה עם זה והוי ברכת לבטלה . וי"א שצריך ליהדר שאי יקדש בשבעת שיש עליה אכן מפני שאין שומטו ידועה . וכן בברכת אבי הבן צריך שיברך להבטיס

ר"ה אמר רב אלפס דאין לברך ברכת אירוסין אחר אירוסין דכל המצות כולן מברך עליון עובר לעשייתן הלבך מברך ואחר נוחז הקדושין ובמקומות שנוהגין לקדש ואח"כ מברכין ברכת אירוסין כתב ריא"ו דבשםקדש מברך אק"ו על קדושי אשה וכ"כ ו' היחאל ייש חולקין עליו . ומ"ש רב אלפס דאין לברך ברכת אירוסין אחר עשייתה נ"ל דבדיעבד שרי דהא קיי"ל כל היכא שאי אירוסין קודם המצוה מברך לאחריה בר מעודה ברכתוי לעיל במיסן ע"ב ומצאתי נאונים שאמרו דאין לברך ברכת אירוסין קודם הקדושין כלל (ר"ח) דשמא לא יאותו זה עם זה והוי ברכת לבטלה . וי"א שצריך ליהדר שאי יקדש בשבעת שיש עליה אכן מפני שאין שומטו ידועה . וכן בברכת אבי הבן צריך שיברך להבטיס

מן העט"ס ו' ו' ודאי ערלה כדמיהס שמהיגס לנעון רחאי הגפנים בכל שנה ותוספין אותו להבדילו מהשורש כו' וחומר רבינו יחאק בר' שמואל משום דהוי ספיקא ששגומתיס העניבים כדמס כלום לא אחד יש לספק שמה און זו עניבים דערלה ואפי' כשמתחיל כל העניבים בנינים גדולה ובחבית אחס שמה נחבטלו כחמד ומתחיס [ובח"ל מיידין] ע"ט . ומשמע דלס לא היה אחד ומתחיס היה אסור ולכברת הרב"ז היה רחוי לסיות מותר אף בליכא אחד ומתחיס דהא מר"ח כולל ברובא עניבים ויין דערלה בשאר הדחורא עי' ב"מ דנ"ג ע"א בתור"ס ועולה ובגליון הס"ס מהר"ע א"ח . ומתמיד' מדרבנן בערלה בח"ל לענין גיטול כבשאר אסורים וא"כ גם בריוון דהרב"ז רחוי שיאסור בטעמו אף אי טעמו ולא ממנו אסור מדרבנן . עוד רחאי ברב"ז ס"ס שערת הניבא רחיות דלף איכא דלא מ"ל שמה בו רבעי נוטג בו ערלה ע"ט . וסנה כ"ט סוף מש' ערלה כתב סא דמוכח כולה מתי' דערלה נוטג בשל נכרי והביא סא דאסור ר"י בפ"ג דהתומת משנה ע' דאין לנכרי כרס רבעי אבל מורה ר"י דיש לנכרי ערלה ע"ט . והיי מבורר דשיין ערלה כלא רבעי . ועי' במשכנות יעקב ח"ד סו' ס"ד בר"ס וכרס"ט והר"ס והר"ע ז"כ דזוק :

סעודה מרשוח וכב"ב דמו לזה . ומ"ס ב"ע סי' כ"ב ובט"ו ז"ט : **ר"ה** דשמא לא יאותו זע"ו וסי' ברבס לבטלס . לשון הרס"ט פ"ק דכתובות סו' י"ב שמה חמור האבס ע"ט . וז"ל דמיי' כו' כשהתקדש מתוך דאין תשע מחמריו ורבינו מיידי בשאחר מברך דיש חשג גם שפאלס דלא ימוש לברכס סאחר לבטלו ודע דלכחורס קסא דבפסחיס דל"א מבורר דכתובס בבית כהסורין של ישראל והבטיחו להוילאו שומעין עליו הפסח בפ"ט ולא חיישי' שיחורו ומכיון קדושי ליידי פסול דשחיתו יעלל לא ישאו עולס . וס"ל למס דתורה דהוא עולה [ועל כלא יחאק חלסי"ט סו' ז' עקף ד' ז"ל דהא דהפסח עי' ב"ד ע"ט בפ"ט ז' ועל הבטחתס סמכי' יוסד מעל הבטחת אית אחר . גם תקיין און יכול חלס לברך לחתן להוילאו י"ח מורה כשהוילאו כבר ילא כדלתיא' בר"ס דכ"ט . ואף יבדך על מקרא מגילה עבדו כהמנוע עי' ב"ח סו' הר"ב סו' י"ח מוחס שמה יחזור ולא ירלס השתא לשמוע ונמאל ברבסו לבטלס . וז"ל דחאי' כבדי לא יחזור ויחגי' לחבירו וחוקק גדולס סיא שלל ישעס כן . ורק בר"ד חיישי' ליה משום דשמא נמאלו זע"ו ומשום כדו שלל חסא' לשמי לס לא חתום לאיסור גרס ברבס לבטלס [ול"ט בש"ך ציור"ד ריש סו' רס"ה] ואולי י"ל דהיי כסא ז' ברבס לבטלס סוא איסור חורס עי' כגמ"א סו' רע"ו סק"ו דהוא מתוקס

ר"ה וז"ל . ובק"י סס הביא מ"ס הס"ס בלח"ט סו' ס"ב

על חתימתו ליד המזבח בקרב חתמו על חוקי הברית... וזאת... דממה וחסרן לא מסיימי עונתו כוח משום לא פלוג ומשום דלא שייך ליתן גבול והבדל בצדקות ונחלתו המסור לנצ. אלא ע"כ דלתי וז סבירא וכו' :

רלח פסק ר"ת דאין צריך להתין לישא ג' חדשים

אחר החליצה אבל לאחר מיתת היבם צריכה להתין ג' חדשים (רלח) אע"פ שלא מת היבם עד ג' חדשים אחר מיתת הבעל. וי"א דצריך שיאמרו הר"ינים ליבם לבשל מודעה כדרך שעושים בנש. והמארה הן צי למיתת הבעל מגדון אותו ואם בנשה מפרישין אותו עד אחר זמן ועומד עם אשתו וכן הורה הר' יחיאל. והר' מוכיח אומר להוציאה בנש שעבר על דברי הכמים וגם רש"י ז"ל פירש משמתינן ליה עד שיוציאנה בנש ויש להחמיר בזה יותר מאיסור מניקה כדאמרינן ביבבות שמה ישא אחרתו מאביו :

רלמ מניקה שצריכה להתין כ"ד חדשים היינו חדשי

לבנה קאמר כסדרן אחד מלא ואחר חסר ומענין חדש העיבור ז"ע. ודמנקה כ"ד חדשים משבוע החדש העיבור עולה למנין כ"ד. ומהוהיה דהנן בפרק מי שאהוו כמה הוא מניקתו שתי שנים משבוע איפכא. וזכון להחמיר כך השיב הר"מ ז"ל. וז"ל כי לפי אותו שנתנן סימן לדבר לא תבשל גדי בחלב אמו. אמו (רלמ) כמנין תבשל אסורה להנשא שמה חודש העיבור שרי [אי נמי] אסמכתא בעלמא הוא :

רנ כתב בתשובות הגאונים שאינה נקראת מניקה

חבירו אם פירשה ממנו מלהניק (רנ) ונתנתו למניקת ג' חדשים קודם מיתת הבעל. ובשאלות דרב אחאי נראה מעוברת חבירו ומניקת חבירו דעברה ואינסבה או נתקדשה מפנין לה בנישא. ומעשה אירע באישה שנתנה בנה למניקת ישראלית והמניקה נשבעה שבעה דאורייתא וע"ד רבים שאין לה הפרה והתרה שלא תניח מלהניק הבן עד שיהא בן כ"ד חודש ואח"כ נשאת אם הולד לבנה. והוא הגאונים דכיון דפשוט לן דלא תיחד לא צריך להוציא אמי נשאת לישראל ואפילו לא בנש יבנות מידי דהוי אבני ריש נלוותא :

רמא פנויה שילדה לזנונים צריכה להתין

כ"ד חודש. דמשום דקלקלה אין להקל עליה; חשיב

הכוספות ציננות דף ל"ד ע"א ד"ה מי בין שאלה לאלה... [אף דגם ריחוק מלוהב לער הגוף תציב] וכחצו דגדול שאלה השאלות מהכנס האלוהות ע"ש. וכו' אפשר לומר דאלים קפידא דלא להתייבב מקפידא

להכניס אחר מיתת בעלה מר :

הנה והמניקה נשבעה

שד"א לכאורה ק' על כ"י. עיין מ"ש בחס' דינחות בכתובות מהסודין דל"ע ע"א אלא סבירא כוה לויב מ"ט [פסל לדין] משום דמחקת דעשה לויב גמי מקדני דעמי' ע"ש ולכתוספות גדול שאלה ע"א כ"ה מחייבה לויב הא אין רלה' דמחייב' להתייבב דין מחמת שאלה דליחוש נס מחמת אהבה. אך י"ל דסבירא התוספות אינו דק מחייבה והוא דליחוש ול"ס דמגדל אחד הס. אכל כהא דסבירא י"ל דפשיטא לכו לחלי' ד ח ש ש דמחמת משיבין שיהי המעש שאלה דלא דיבר עמו ג' ימים כיון שאינם מגדל אחד :

כח"מ כ"י ש"ג

דמטרתם א"ל בעל הבית א"ל לחזור ואל"ה דוקא צ"ב ר"ג דלא הדרה מממת לימיה הא לאו הכי חיישי' שמה תחזור בה עלה כיון ומשמע כהר"ם והמדרבי דאפילו נשבעת המניקה לכו כיון דכלאו להי ז"ל שחחורו שלה כיון ע"ש. ולכאורה דלא דיבר עמו ג' ימים כיון שאינם מגדל אחד :

כח"מ כ"י ש"ג

דמטרתם א"ל בעל הבית א"ל לחזור ואל"ה דוקא צ"ב ר"ג דלא הדרה מממת לימיה הא לאו הכי חיישי' שמה תחזור בה עלה כיון ומשמע כהר"ם והמדרבי דאפילו נשבעת המניקה לכו כיון דכלאו להי ז"ל שחחורו שלה כיון ע"ש. ולכאורה דלא דיבר עמו ג' ימים כיון שאינם מגדל אחד :

כח"מ כ"י ש"ג

דמטרתם א"ל בעל הבית א"ל לחזור ואל"ה דוקא צ"ב ר"ג דלא הדרה מממת לימיה הא לאו הכי חיישי' שמה תחזור בה עלה כיון ומשמע כהר"ם והמדרבי דאפילו נשבעת המניקה לכו כיון דכלאו להי ז"ל שחחורו שלה כיון ע"ש. ולכאורה דלא דיבר עמו ג' ימים כיון שאינם מגדל אחד :

כח"מ כ"י ש"ג

דמטרתם א"ל בעל הבית א"ל לחזור ואל"ה דוקא צ"ב ר"ג דלא הדרה מממת לימיה הא לאו הכי חיישי' שמה תחזור בה עלה כיון ומשמע כהר"ם והמדרבי דאפילו נשבעת המניקה לכו כיון דכלאו להי ז"ל שחחורו שלה כיון ע"ש. ולכאורה דלא דיבר עמו ג' ימים כיון שאינם מגדל אחד :

רמא פנויה שילדה לזנונים כו'.

צ"פ"ת באה"ע י"ג ס"ק י"ח הביא מפי ארי' דבשהחן הודה שמתעברה ממנו מותרת דכי הדרה ומעברה יהיה ממכתם ל' בבאים ולאג ואו משום כ"י שלא יחזור אחר הסחאין ויעטין שאין הולד ממנו לפטור מחיוב הנקטו כיון שסודה בכ"ד הורחצ בכ"ד כ"ק פדים ואינו למצו לחזור והכ"ס ס"פ"ה א"כ גם באינה דעלמח יועיל כשהבעל מתחייב בחיוב גמור ע"ש. והי"ל דלר"ן להבין דכיון דבשמייה מודים אין לחוש שמה זינה עס אחר כמבואר בב"ש ס' י"ג ס"ק כ"ג. וממילא מוחקין לן דסוה שלו וא"כ למה מחוש דיעטין אח"כ שאינו שלו כדי לפטור מהנקיף ה"ל על ידי' חיים. ול"ל כיון ש' בתשובה נמת דק' א' ג"ה דל"ה זנונים עבדי נסי' ב' ועי' בגש' עמודי אור ריש ס' פ"ב ע"ש. ה"ג י"ט מקום

רלח אע"פ שלה מה היבם

עד ג"ה אח"מ סבירא. בספרי יהור שגרא צינמות ריש דף מ"ב הבאחי מש"ש החסין ישועות דבמת תוך ג' חדשים כיון דלא אסור לטול עני' ל"ד לחוסה ואינה זריכה להמתיך וא"י הסכמתי לסי"ש דסוכר דגם במת תוך ג' חדשים זריכה להמתין ע"ש. ומלשון רבינו אף ע"פ שלה מה היבם עד ג' חדשים. משמע דיבם שמת תוך ג' חדשים פטור יותר דלריכה להמתין וכו' ויש להחמיר כזה יותר מאיסור מניקה. וזה כדעת השולח בנזכ"ק תא"ש ס' ל"ג [ועמ"ס ע"ז סו"ב] ולפי זה להדיעה שבידי רבינו דבכנסה תוך ג' חדשים סגי בהפסקה. גם במניקה יסברו ק. ועי' בבית מאיר ב"ש ע"ג ס"י וכו' :

רלמ כמנין תבשל אסורה

להנשא שמה חודש העיבור שרי. והי"ל כמנין דלדי הספק דית לומר דל"ח דבשמיש בעינן כ"ד חדשי חמה כדעלה ס"ד השולח בספקי מהר"א ס' קע"ח [ועיין כ"י ס' ג' דהיינו כמכוספת יב"א ר"ד דעולה כמנין כשגל לכד יום הלירה ויום האירוסין. מ"מ ביש עיבור צריך גם חודש הטיבור להשלים ב' שנים המסור בניקין דסוה עס חודש העיבור וכדמתקין עס כשמיטא דכ"ד חדשי לבנה קאמר.

רלמ כמנין תבשל אסורה

להנשא שמה חודש העיבור שרי. והי"ל כמנין דלדי הספק דית לומר דל"ח דבשמיש בעינן כ"ד חדשי חמה כדעלה ס"ד השולח בספקי מהר"א ס' קע"ח [ועיין כ"י ס' ג' דהיינו כמכוספת יב"א ר"ד דעולה כמנין כשגל לכד יום הלירה ויום האירוסין. מ"מ ביש עיבור צריך גם חודש הטיבור להשלים ב' שנים המסור בניקין דסוה עס חודש העיבור וכדמתקין עס כשמיטא דכ"ד חדשי לבנה קאמר.

רלח אע"פ שלה מה היבם

עד ג"ה אח"מ סבירא. בספרי יהור שגרא צינמות ריש דף מ"ב הבאחי מש"ש החסין ישועות דבמת תוך ג' חדשים כיון דלא אסור לטול עני' ל"ד לחוסה ואינה זריכה להמתיך וא"י הסכמתי לסי"ש דסוכר דגם במת תוך ג' חדשים זריכה להמתין ע"ש. ומלשון רבינו אף ע"פ שלה מה היבם עד ג' חדשים. משמע דיבם שמת תוך ג' חדשים פטור יותר דלריכה להמתין וכו' ויש להחמיר כזה יותר מאיסור מניקה. וזה כדעת השולח בנזכ"ק תא"ש ס' ל"ג [ועמ"ס ע"ז סו"ב] ולפי זה להדיעה שבידי רבינו דבכנסה תוך ג' חדשים סגי בהפסקה. גם במניקה יסברו ק. ועי' בבית מאיר ב"ש ע"ג ס"י וכו' :

רלמ כמנין תבשל אסורה

להנשא שמה חודש העיבור שרי. והי"ל כמנין דלדי הספק דית לומר דל"ח דבשמיש בעינן כ"ד חדשי חמה כדעלה ס"ד השולח בספקי מהר"א ס' קע"ח [ועיין כ"י ס' ג' דהיינו כמכוספת יב"א ר"ד דעולה כמנין כשגל לכד יום הלירה ויום האירוסין. מ"מ ביש עיבור צריך גם חודש הטיבור להשלים ב' שנים המסור בניקין דסוה עס חודש העיבור וכדמתקין עס כשמיטא דכ"ד חדשי לבנה קאמר.

בשיטה הרי"ף הוקן וע"כ מיידי דעבחה לאחיה שליח להובאה
דהאיז בעלה לכוונה מהבטל כמבואר בעור סו' ק"מ ע"ט .
ועי"ל כמ"ט והרש"ה האשה . דטונוה ע"ד הנוטל כהשו' בשמים
רמב"ם ס' שפ"א דעבדו שט מדר"ג יגלא לגרש בע"כ אכור
לאכור לכחוד עדים ויהא . אם

מוכח מהוכח משעת החימוס ול"מ חוקק כגט שנידה על החימוס] .
ולכאורה ל"ל דכמו דשם האב דהאש והאשה מוכיח עליהם מי
המה ס"נ זס שכתוב בגט דיוסף מנגד אשתו רחל מוכיח דהוא
היוסף ששם אשתו רחל וזו האשה רחל ששם בעלה יוסף ולא
שיך לומר כמס יוסף ורחל איבא

ואמר שהגט מווייף ולא כתבו הוא מעולם והגט יוצא
סת"י האשה ולא נתקיים בחותמוי הגט בטל כיון דליבא
ערי מסירה שנמסר סיד הבעל ליד השליח גם ליבא
ערי תמיסה מדאמר' אין העדים הותמין על הגט אלא
ספגו תיקון העולם שמה ימותו ערי מסירה ויתקיים בערי
התימה משמע דמי ליבא לא הא ולא הא יכול הבעל
לפעון שהוא מווייף ואם הוא סתקיים בחותמוי אין
הוששין לדברי הבעל :

בשוקא דלמו כל האנשים ששם
יוסף שם ויחסייהם רחל ונתחזקו
זוג כזה לא אייריין] . אך
בא"ש ס' קל"ג סעי' ו' איבא
ד"ח דאש שמוה המגדשים
שוות אש"פ שאין שמוה הש"ס
שוות מ"מ יכתבו סו' בהמגדש
ט' וכו' הכ"ז דלון שמוה דש"ס
סימן דחייסין שמה קידוש אשה
במקום אחר ואש"פ כו"ז דליכא
חד"ג סעי' חיי"ט שמה עבר חד"ג
ע"ט . ולפי"ז אינו סימן שזו היא
האשה רחל מחמת שיש לה בגל
בשם יוסף דחיי"ט שמה של רחל
האחר ממקום אחר הוא דיוסף
זה יש עוד אשה בשם רחל .
אך לפרשטס סו"ז דחייסיהם
מוכיח שנידים ממסר . ממילא לון
תשג דש"א מיוסף אחר נמסר
לס כיון דכתוב בגט שזכו בעלה
ואיתחא לני תרי לא חזא הדי
מוכח דמיוסף זה שזכו בעלה
תמו לו האט :

רמ"ד השיב רב אלפס (רמ"ד) שאבי האישה והאשה
א"צ בניסין ושמו ושמה סיניא דלא מציינו בכל
הלכות גיטין שצריך אבי האישה והאשה כראמרי'
בראשונה ה"י משנה שמו ושמה שם עירו ושם עירה
התקין ר"ג הוקן שיהא כותב איש מלוני וכל שם שיש
לו וכו' . ואילו שם אביו ואימה לא אשכחן וכן
השיבו הנאינים שלפניו :

הגטאל שא"י להקנותם כפתנה דרוב גוססין למיתת החשוב
והא כסת והא רתנן הטמס ה"ח כחי לכ"ד נוחל ומנחיל
וכו"ה"ם ברבדים הנעשים סמליהן אבל בדבריים הצריכים
סעשה לא והא דאמר הסביא נט והגיהו זקן או חולח
נחננו לח בחוקת שהוא קיים ואמר ל"ש אלא חולח
אבל גוסס לא דרוב גוססין למיתת . (רמב"ם) אינו ר"ל
שאה ה"י בורא עדיין טמס שיכול לגרש אלא אינו נוהג
לה בחוקת שנתרפא ועכשיו אינו גוסס דרוב גוססין
למיתת אך תימא דאסרינן בערבין דטמס נודר ומקדיש
ושמא

מרה"ב"ד דנקדושין מכינס דה"ט עדים ונגט סוכר
לדיוק חס ענד הכשרא דכנט יש לו להיות יוסר נאמן דגיטו מוכיח
עליו פ"ט . וסג"ל דיש פנים לסברא ז פ"ט כשרה הכ"ח המכרת
דהערכות עדים חלי צדק אם הוא גמר הכשר שנאכרת .
דהנה נמדרפי ס' האש מעקש הביא פסק הקדוה מדרו"ט דהטענה
שליח לקדש ומסר לו בטענה ח"י לשטות עתה אחר מטוס דמילי
לא מייסרו לשליח ואש"ג דנגט קי"ל שליח עושה שליח ול"ח
מילי מטוס מסירה כגט וה"ר איבא מסירה כעטפת ל"ד דאשה
מתגרשת בע"כ ועיד כשהיגע כגט לשליח ס"ה כאלו מתגרשת
כלק"ן לא חלי שליח כגט נגד נגד ס' כ"ו לאב שליח
דקדושין אם לא חלבה האשה אינה מתקדשת כלק"ן מילי
פ"ט . ובשרא ז ומי י"ל בעיטת הרא"ש דשליחות לאולגה דגט
אף דנגט מוכיח חדיב כגמר הכשר ומבטלת כיון דהשליח יכול
לגרשה בע"כ ולק"ן לרין עדים דהגט דש"ב"פ אכל שליחות
דקדושין ל"ח כלל דש"ב"פ כיון דלון ביד הבעלה לקדשה בע"כ :

רמ"ה כתב רבינו יואל הלוי דנוסס א"י ליתן גט
מדאמר בכ"ב בנכסים שנפלו כשהוא גוסס ופי' ר'
הגטאל שא"י להקנותם כפתנה דרוב גוססין למיתת החשוב
והא כסת והא רתנן הטמס ה"ח כחי לכ"ד נוחל ומנחיל
וכו"ה"ם ברבדים הנעשים סמליהן אבל בדבריים הצריכים
סעשה לא והא דאמר הסביא נט והגיהו זקן או חולח
נחננו לח בחוקת שהוא קיים ואמר ל"ש אלא חולח
אבל גוסס לא דרוב גוססין למיתת . (רמב"ם) אינו ר"ל
שאה ה"י בורא עדיין טמס שיכול לגרש אלא אינו נוהג
לה בחוקת שנתרפא ועכשיו אינו גוסס דרוב גוססין
למיתת אך תימא דאסרינן בערבין דטמס נודר ומקדיש
ושמא

דאי יעמי' שערדין הוא גוסס וחותו פ"ט . וז"ל מדוע לא ל"ל
לומר כמ"ט רבינו . והכ"ל ל"כאורה דכתפתתה יעקב בניסין דכ"ח
דקדק כהא דלמר שרוב גוססין למיתת משמע דכל דליכא רובא
למיתת לא חיישי' . ומתיישא משמע דוקא משום דרוב חולים לחיים
וזליכא רובא לחיים חיישי' וכו' דע"כ רישא לאו דוקא דגרשי' ימי
במתני' דמדאורייתא ילפי' העמד דבר על חזקתו וממילא כל
דליכא רוב כנגד החזקת מעמידין על החזקת פ"ט . וחס מחא
לאי מימא דבעדו גוסס עותן הגט ורק חיישי' שמה מת וזה לרין
הא דרוב גוססין למיתת דל"כ מוח מתמת חזקת חיים וז"ל
דקדק דגרשא רוב משום חזקת דגרשי' לאו דוקא . אבל אז
גם דבעדו גוסס לא יתן כמ"ט רבינו דיקשי' גם כסיפא למס
לי רוב חס"ל גם בלא רוב למיתת לא יתן משום הספק דש"א עדיין
הוא גוסס דכא בחזקת גוסס קאי שהגיהו גוסס ולא מסתבר
דינקוט ברישא וסיפא רוב לאו דוקא . אמנם יש לרעה דאי
לאו דרוב חולים לחיים לא חוי מקמי' לחזוקת חיים . דהחולי'
מרע לחזקת ולא חולי' כה"ג כתר חזקת וכעין שכ' החוספת
בכתובות דכ"ג פ"א ד"ס חרוי"בו ברק לה קדושין ומסכ"ל אי
קדוב לו אז לס וכו' י' ססדי חד אמר קדוב לו וח"א קדוב לס
דכין דודאי זקן לס קדושין ל"ל למימד ארומה לחזקת להיחיה
לכתחלה . ועי' בנכ"ט מא"ש סו' ל"א כגל גל על אדם
חזקת עמל ג"ל איחיש חזקת חיים שהרי חזקת מולד לנו
ספק טו שמה מת בגל פ"ט . וה"כ החולי אי לאו דרוב
חולים לחיים סו' חזקת איחיש חזקת חיים כשאינו לפסנו וכו'
החיי' המחלה כנפילה גל ולהא כולק"ן הא דרוב חולים לחיים
וממילא י"ל כשרה רבינו דגם בעדו גוסס אין מוחין ודקייט
רוב גוססין למיתת באמת לאו דוקא דאש"ב כספק אין נוהגין
ונקטו רוב כסיפא אף דכא דכא ל"ד . מ"ס רישא לרין לנתיב'
דוקא רוב . ועי' במח"א ס' זכ"י סו' פ"ו . ושם הביא חס"ט
הרשב"א שכתב באמר לחבירו הריני מקנה לך אלקי זהובים עם
סעורקת קדש דאש"ב גוסס יס לו זכ"י לזכות סו' וה"ך המח"א

דקדק כהא דלמר שרוב גוססין למיתת משמע דכל דליכא רובא
למיתת לא חיישי' . ומתיישא משמע דוקא משום דרוב חולים לחיים
וזליכא רובא לחיים חיישי' וכו' דע"כ רישא לאו דוקא דגרשי' ימי
במתני' דמדאורייתא ילפי' העמד דבר על חזקתו וממילא כל
דליכא רוב כנגד החזקת מעמידין על החזקת פ"ט . וחס מחא
לאי מימא דבעדו גוסס עותן הגט ורק חיישי' שמה מת וזה לרין
הא דרוב גוססין למיתת דל"כ מוח מתמת חזקת חיים וז"ל
דקדק דגרשא רוב משום חזקת דגרשי' לאו דוקא . אבל אז
גם דבעדו גוסס לא יתן כמ"ט רבינו דיקשי' גם כסיפא למס
לי רוב חס"ל גם בלא רוב למיתת לא יתן משום הספק דש"א עדיין
הוא גוסס דכא בחזקת גוסס קאי שהגיהו גוסס ולא מסתבר
דינקוט ברישא וסיפא רוב לאו דוקא . אמנם יש לרעה דאי
לאו דרוב חולים לחיים לא חוי מקמי' לחזוקת חיים . דהחולי'
מרע לחזקת ולא חולי' כה"ג כתר חזקת וכעין שכ' החוספת
בכתובות דכ"ג פ"א ד"ס חרוי"בו ברק לה קדושין ומסכ"ל אי
קדוב לו אז לס וכו' י' ססדי חד אמר קדוב לו וח"א קדוב לס
דכין דודאי זקן לס קדושין ל"ל למימד ארומה לחזקת להיחיה
לכתחלה . ועי' בנכ"ט מא"ש סו' ל"א כגל גל על אדם
חזקת עמל ג"ל איחיש חזקת חיים שהרי חזקת מולד לנו
ספק טו שמה מת בגל פ"ט . וה"כ החולי אי לאו דרוב
חולים לחיים סו' חזקת איחיש חזקת חיים כשאינו לפסנו וכו'
החיי' המחלה כנפילה גל ולהא כולק"ן הא דרוב חולים לחיים
וממילא י"ל כשרה רבינו דגם בעדו גוסס אין מוחין ודקייט
רוב גוססין למיתת באמת לאו דוקא דאש"ב כספק אין נוהגין
ונקטו רוב כסיפא אף דכא דכא ל"ד . מ"ס רישא לרין לנתיב'
דוקא רוב . ועי' במח"א ס' זכ"י סו' פ"ו . ושם הביא חס"ט
הרשב"א שכתב באמר לחבירו הריני מקנה לך אלקי זהובים עם
סעורקת קדש דאש"ב גוסס יס לו זכ"י לזכות סו' וה"ך המח"א

באריך [ודכרו נגד ד' החומים סו' מ"ט סק"ו עתה דלרין
לנתיב'
לנתיב'
לנתיב'

לנתיב'
לנתיב'
לנתיב'

לשון דקנה עם פטירתו היינו רגע קודם שאלה בטנתו ומסתמא בלוחו שם ח"י לדבר ולזינו שפי דעתה כדי לזוהר ט' פ"ט. והכ"ל ע"מ שהבאתי בספרי טובע יזענה ככ"ק ל"ו ע"כ כד"ה יד מהס"מ דכתובות ד"ח ד"ל הדלכה כר"מ דלון אדם נושא דבריו לבטלה ומתקנין ליטמי' שיטה כחילו אמר בצלפון סמועל והבאתי גם ל' הסוס' דכתובות ד' ע' דלא אמר ר"מ כן רק בצלפון דלזינו מ"א חיקון מלה בעלמא ולא היכא דלדבר לכוסיף על הדיבור מה שלא אמר כלל ע"ש ובספרי נפש חיה ככ"מ ד' ע' ע"כ ד"ה לקנות יעו"ט. וז"ל כיכא דלזני אי חי' הוין דלוסיס אף שפיל לדבר ושפי און לו זכיה לא חי' אפשר לחקן לשון עם פטירתיך על קודם שנטעם גוסס דחו הספס על הכיבור מה שלא אמר כלל דקודם שנטעה גוסס אינו כלל בלשון עם פטירתיך אבל משנטעה גוסס אפשר לכוונע בלשון עם פטירתיך אף שיכול עדיין לדבר אע"פ שיוחר משחטם לשון זה על רגע קודם יליטה בטנתו שז"ל לדבר. משום שלא להוליא דבריו לבטלה אמרי' דנתתין אשעת שפסחו שיכול עדיין לדבר וכו' התיקון מלה בעלמא. ומסתבר להרשב"א דטובע הגסיס מהסתם כן הוא דנחתילה הוא שזני ויכול לדבר וז"ל ד' הרשב"א :

לברר דמנו דינו כמו רובא וברוב לר"ך לברר כח"כ לבררו ונחל יתקן בכלל מנו סי' ב' האריך בזה פ"ט. ולבאורכ לבי"ק דאי מנו אינו רק ברוב. אך אמרי' בשבועה דמ"ס שבועת מ"ל מתוך שיטל לברר להדמ' יכול למר לו נאכסס אמר לזוכין לא שפחתו ע"י בח"מ סימן ק"ח ס"ד ובסמ"ט שם ס"ק י"א. וז"ל המנו דכאו מנטעס רוב ומלחא שטענטו שפאנסס אמר כוחר לברוז דמלחא גלא נאכסס כיון דלזוכין לא שפחתו וטוק רובא לכדי רובא ולמס יפטור משבטס. ואין למר דלא הייכס הסוירס שבועה לשומר רק משום דרובו נגד טענתו. דכא על גמינס ואכידה לשיחא ג"כ תכנע הש"ח [אך הש"ך סי' קל"ח ס"ק ס"א מעלד קלח דגס ג"א ל"ט - פ"ט].

אך אפ"ל לרוב דמנו עדיף מרוב דמלחא שלא נאכסס דכבר כחב הקל"ה"ח סי' ק"ח סק"ס דנאכסו אינו דבר דלא שפחה כלל אלא כשיח ולא שפח ע"ש. וז"ל דמלחא ספטענס שטעון שקר היכא דסי' אפשר לו לטעון טענת סתנו וזי יוחר לא שפחה מלח דלזוכין. ולמר דטעס הע"ז המכר אפשר דעבד לשיעת המלצר פ"י חזקת הכהנים כסא דקריב"י דרב אידי שכתב דלזינו נאמן למר שדי בה מה יומא כמנו כיון דסדכר קל להיא דעדים אינו נאמן כמנו. ולדבריו י"ל ומי כיון דמלי לישנע לא סמכי' על הענו. אבל למש"ס הרמב"ן במלחמות בראיות סמכ"ד דלפי' היכא דקל להביא עדים נאמן כמנו ע"ש. לפי"ז אין סבירא בית מנו דליפרק לישנע משום בירור דמ"ס בירור דשבועה מבידור דעדים. והע ד"ל דהרמב"ן לטעמי' חיל שיוכר דאמרי' מנו להוליא עש"ך סי' פ"ג סק"ו. ומשנע דלזיב' מנו עדיף מרוב דברוז אין מוזיאין טעון והוי כעדים ולק' א"ף בירור יוחר ועמ"ס בספרי נפש חיה ככ"מ דפ"א ע"כ כד"ה מ"ל :

רמז דמנו להוליא לא אמרי'. ועמ"ס בספרי נפש חיה ככ"מ דפ"א ע"כ כד"ה מ"ל : כללי מנו מהפוסקים דכברי ושמא אמרי' מנו להוליא וכחב דאף גם להוליא מיורשים סמועיס ספק אמרי' מנו אף דטענת כ"ד ליורשים תיבני כברי ככ"ד מ"מ אליס ברי ממט דרובע דליהי מנו גבי' ודעומת מהת"ס ככ"ב דל"ב פ"ב שפי' הריב"ם דס"ל לרבי יוסף דלחך כשהתובע מוחזק בקרקע ודינן עליו כיון דקרקע בחזקה בעלי' עומדת חוי מנו להוליא וז"ל תקשי לרד"י ממתי' דרפי"ב דכתובות וטורס ר"י בלוחר שד' זו של אביך היסה ולקחהיה ממנו נאמן שהפס שאכר הוא הפס שהיכר וזמחי' כה הוי מנו להוליא דקרקע בחזקה בעל"ה עומדת א"ז כיון דיורש אי' אס לקחס מאביזו אמרי' מנו להוליא ככ"ט ע"ש. והכ"ל דיש לדמות דכ"ב דל"ג בני לאוקמי פלוגתא דרב ותעולא חי סולכין צמטון אחר הריב כחנאי' כסא דשור ארועס ונמלל שר סרוב כולו חילוק אע"פ שזס מנוגת וחס מעמד ליגה כ' אין לוטריין בידוע שזס נגחו ור' אחא לומר גמל האוצר בין כממלס ונמלל גמל סרוב כולו בידוע שזס סרוב כ' ודחי הס"ס דאמר לך רב דע"כ לא אמר ח"ק סהס אלא דלא חילי' כסא חזקה אבל כחר רובא חילוק ותעולא אמר לך מ"ל לא אמר ר"א אלא דלזני' כחר חזקה דכאו גופי' מוחזק אבל כחר. רובא לא חילי' ע"ש. ומסתברא לי דמנו דמי ממט לאומדל דהייס דאומדל הוא דטענתו אמר דלס חי' משקך חי' פוטון טענת הענו והסיב הוא כוא גופי' מוחזק כסא דשור כמנוגת לפלוטו כמנועד ליגה

רמז שלוח המביא [נפ] לאשה בזמן שהנש יוצא מתחת ידו נאמן לומר כי בתנאי היה אבל (רמז) כשאין הגט יוצא מתחת ידו אינו נאמן בין לקולא בין לתעורא :

דיני ממונות

רמז כתב רבינו יוסף הלוי דהאי דנאמן ארם ע"י מנו היינו לאפמורי מסונא (רמז) אבל לאפמורי משבועה לא דחא שומרון דאיכא למימר בהו מנו ולא ספמרי משבועה דאורייתא ועוד הביא ראיות אחרות בפרק כל הנשבעין :

רמז פסק ריב"ם והר"ם במז"ל דלא אמר מנו אלא להעמיד הסמון ביד המוחזק בו כנון ראובר דנקיט שמרוא על קרקע שכירו שנקנח משמעון ואי בעי מצי לקיובו בחותמי זמדה לשמעון ששמר אמנה וז"ל דאז אף שאומר מעליא ה"ל ואירכס נאמן כמנו. אבל להוציא זווי בטענה כואת לא אמרינן (רמז) דמנו להוציא לא אמרינן אלא היכא דאיכא שמרא לטוען דנאמן לוטר סטריא ניערו מנו דאי בעי אמר להר"ם :

אמר ר"י כו'. ככ"ב דק"ט ע"כ כחול"ה תקנו רבנן מקשר. כחבו דמההקדס משמע שאין לגרס כי אם כנוקשר אף לפי שאין אלו בקולין זו כנוב כנון יוחר לטעוה פטע שקל יוחר א"ף תתקו רבנן בלאו בחוור מקוס ור"י חי' אומר דתקינו רבנן מקשר לא שיהא חוצה ט' ע"ש. וריש דברייהם נע"ק דחי תקנו לחוצה ובכל מקוס. אף נעקור תקנתא דרבנן מחמת שאין אלו בקולין זו כנוב ופטעו קל יוחר הא עכ"פ כטורח אפשר לבין ולגשות מקשר : והנה חי לנכ טעס חומר וזלמ מ"ס הסוס' שלא יסדור כשהיחס. ודחי אין סכרל לתקנו לחוצה. אך י"ל דיש קתח טעס לזנו כהגט שלא גירסה כדעה שלמה. ואף סאוביה מהס סח"ח שס דדבר הנעסה מחמת כעס מהיי ע"ש. מ"מ כיון דיש מקוס לקתח לזנו בזה יס מקוס למר דיתקנו רבנן לחוצה :

רמז כשאין הגט יוצא מה"י אינו נאמן בין לקולא בין לתעורא. וע"ש קמחי דמשמע כהס"ע סי' מ"ז ס"ג דבע"א אומר תקדקסו והיא אינה יודעת לא האשא לכתחילה ע"ש ככ"מ סק"ו ובכ"ס סק"ו הרי דמתמריין לכתחילה בעל"ה מטיד נגד החזקה כשהיא אינה יודעת. וס"ג ס"ל לחות ולהסמיר לכתחילה שלא תהא בני קיום החזרי דהא אינה יודעת שלא חי' חזרי. וכו' אפ"ל דמ"ס דתינה השליח הגט כסחה חי כחילו אמר כחחילה שלא חי' חזרי ואין דבריו דשחא כלום. אך לסמוכא ככ"מ סי' פ"ב סעי' י"ג דעדי השטר נאמיס למר. שנטעס על חזרי אשילו אס כ"י יוצא מקוס אחר ע"ש. וע"כ דלא תמיקן זה לסחיס דתנאי מולחא אחריחא. וז"ל סי' יבא נאמן השליח כע"א להחמיר על פי. אך הס"ך שם ס"ק ל"ד תמס על פסק סש"ט ועיין בתומיס סי' מ"ו ס"ק מ"ט וז"ע :

רמז רבינו יוסף הלוי דהאי דנאמן ארם ע"י מנו היינו לאפמורי מסונא (רמז) אבל לאפמורי משבועה לא דחא שומרון דאיכא למימר בהו מנו ולא ספמרי משבועה דאורייתא ועוד הביא ראיות אחרות בפרק כל הנשבעין :